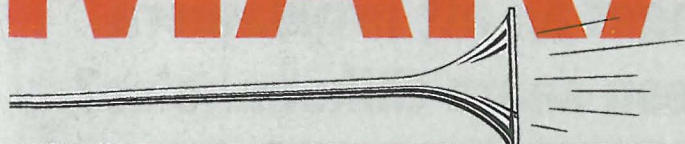

MARANATA!

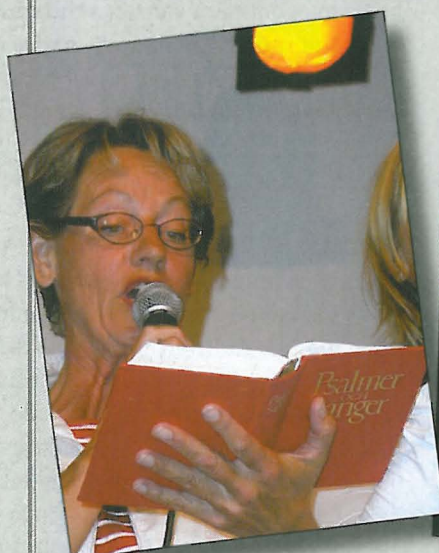
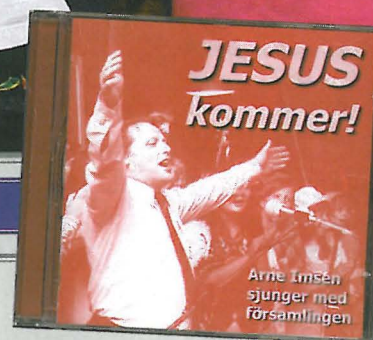
Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

"Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda. De är inte av världen, liksom inte heller jag är av världen." Jesus

Ny CD med Arne Imsen och församlingen sid 31

**Dubbel-
bottnat
politiskt
spel**

Sid 2-3, 29

UR INNEHÅLLET**LEDARE***Vad kan vara mer angeläget...* 2**PREDIKAN***Störande budbärare efterlyses* 4*Skapad till gemenskap med Gud* 22**REPORTAGE & MISSION***I världen men icke av världen* 8*Tro och gärningar* 14*Det är högtid!* 16**GRANSKNING***Den förföriska giftfabriken* 20*Den franska anti-sektlagen* 26**CITAT***Herrens tillkommelse* 7*I världen men icke av världen* 28**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.st

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.st

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.st

Berno Vidén

berno.viden@maranata.st

OMSLAGSFOTO**Mikael Eliasson / Pressens Bild****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.stE-post: info@maranata.st**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2002

ISSN 1404-6474

Tidningen **MARANATA!** utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.**©MARANATA!**

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Foto: Mikael Eliasson

Vad kan vara mer angeläget än att proklamera Jesu snara tillkommelse?

Text: **Berno Vidén**

Senaste årets massiva mediabombardemang är fyllt av impulser och uppmaningar att anamma ett normlöst och könslöst sätt att se på tillvaron. Med påkostad marknadsföring söker regeringen få samtliga medborgare att tänka om och anpassa sig till något som helt förvrängt kommit att kallas alla människors lika rätt. Hela den västerländska kulturen, med homosexuellt moderiktigt beteendemönster som modell, frammatchas av feministiskt toppade marknadskrafter och mediajättars redaktioner. Civilisationens grundval, kärnfamiljen, är med hjälp av dessa nedbrytande krafter på god väg att pulveriseras till total oigenkännlighet. På svensk ministernivå har nyligen uttalats att det sista hinder på vägen mot total jämlikhet som idag återstår att undanröja är äktenskapsbalken. Då den försvinner har alla lagens skydd och naturliga spärar forcerats.

Den avkönade livsstil RFSL och andra demoraliserande potentater ivrar för, är ett direkt hot mot hela den västerländska kulturen. En stark pådrivare i marknadsföringen av paradoxen, där en liten klick framhåller sin perverterade livsstil och med fräcka hot söker påtvinga hela samhällen den fördärvbringande livsstilen, är just penningen. Flera skrämmande tidningsartiklar och radioprogram har den senaste tiden fokuserat just de rosa pengarna där många marknadsjägare vill ha sin del i kakan.

För eller emot homooptioner, anti-diskrimineringslag etc. är frågor som gång på gång ställs, debatteras och analyseras av specialister på olika nivåer och alla förväntas att i vanlig, demokratisk ordning få uttrycka sin mening. Samtidigt rullar utvecklingen vidare och få verkar inse hur pass allvarlig situationen egentligen är, att den kräver mer än fräna och fyndiga debatter. Det vi ser hända är ingenting annat än en total upplösning av samhället och det genom att laglöshet upphöjs och stiftas som lag. Bibeln jämför ett land som Sverige med ett vildjursrike. Ett sådant rike kan inte bestå genom att reformeras till det bättre,

oavsett vilket politiskt parti som regerar. Nyanser kan skilja ett parti från det andra men riktning och slutdestination för välfärdskryssaren Sverige är sedan lång tid tillbaka för sent att ändra.

Jesus förmanade vid ett tillfälle sin tids religiösa ledare som inte förmådde att tyda tidens tecken. Berusade av sina positioner i samhället, saknade man kapacitet att genomskåda den ondska som slagit rot till och med i sina egna liv. Man såg inte, och ville inte ta emot den sanna befrielse Jesus erbjöd, då det skulle kosta för mycket av egna illusioner. På samma sätt är vårt lands befolkning fångad i ett välfärdstänkande med egoism och njutning som främsta mål, vilket verkar avtrubbande i avgörande frågor.

Prognoser kan ställas och med facit i hand ser vi hur nyliberalismens intåg i det svenska samhället för flera decennier sedan, inte fört med sig någonting annat än en smutsig flodvåg riktad mot familjen, en flodvåg som idag är omöjlig att dämna upp. Var fanns då väktarna som skulle stå på muren? De få röster som ropade, försökte man effektivt och bryskt att tysta ner. Ingenting fick störa den nya era som inlets. Genom statens förförande metoder delades dusörer ut i form av rikliga bidrag och den kristenhet som egentligen var satt att utgöra ett motstånd mot avfallet, avväpnades därmed effektivt. Genom att på det här sättet ingå oheliga allianser och låta sig köpas till tystnad, kom kristenheten att bli ett oförargligt serviceorgan åt samhället.

I slutet på 70 och början på 80-talet spred Maranataförsamlingen på bred front väckande litteratur och producerade många radioprogram i syfte att varna mot den utveckling som då fräckt avancerade med den organiserade homosexuella rörelsen som språkrör. En betydande majoritet av den etablerade kristenheten ställde sig oförstående och uttryckte många gånger hån och förakt gentemot de initiativ i huvudsak förkun-

naren Arne Imsen tog. I direkt konfrontation med RFSL och deras bundsförvanter avslöjades då med profetisk skärpa mycket av de djuriska underliggande krafter som drev och inspirerade den homosexuella rörelsen till att jaga sargade individer och med hjälp av smutsig litteratur påtvinga dem ett sedeslöst liv. Ett mål man med hjälp av regeringen då uppnådde var antagandet av 1986 års antidiskrimineringslag, förankrad även den i en modevåg som gav sken av att stå i de så kallade förtrycktas tjänst. Nu hade förbjudna gränser forcerats men också välsignats av kyrkan.

Idag, tjugo år för sent, är det många oroväckande röster som låter sig höras. Men det är inte tid för reform. Snarare behöver uppbrottssignalen ljuda tydligare. Ett uttåg till *Honom*, utanför lägret, till den plats Guds församling fått sig anvisad i Guds eget ord. Där utgör hon på det mest effektiva sätt den makt som står ondskan emot. Men framförallt är församlingen en fristad för varje enskild individ som söker en verklig tillflyktsort här i tiden, i väntan på den sista basunens ljud, då Jesus kommer för att hemförlova sin brud.

Vad kan vara mer angeläget idag än att påminna om Jesu snara tillkommelse? Anden vittnar om att han kommer, tids-tecknen talar sitt tydliga språk men det vi framförallt bör ge akt på är Guds ords tydlighet i frågan. Gång på gång möter vi i Ordet detta crescendo som mångfaldigt och frimodigt proklamerar ut; Se, han kommer på skyarna!

Påståendet uttrycks med trovärdighet och samstämmighet av Bibelns olika författare. Vetskapen och övertygelsen därom gav inriktning och styrde deras liv och handling, i smått som stort. Bibelns budskap lyfter återkommande fram detta faktum som en central lära och som församlingens och mänsklighetens enda hopp. Det går som en röd tråd rakt igenom den Heliga skrift, från dess första till dess sista bok. Jesus är Bibelns mittpunkt och församlingens Herre, som ska komma tillbaka. Guds ord vittnar om och proklamerar detta hopp på ett sådant övertygande sätt att varje samvetsgrann bibelläsare ställs utom alla tvivel inför dess sanning.

Vi vet att Jesus kommer snart! Samma källa, Bibeln, förkunnar med profetisk och träffsäker skärpa och betonar

många av de händelser vi idag ser passera revy.

- Globaliseringen, där människan sätter sig själv i centrum och söker detronisera Gud i sin jakt på trygghet och stabilitet. Gränser raderas ut och förändrar världens maktkonstellationer som blir färre och större. Vem ska vara världsledande och vilka uppoffringar krävs för att uppnå det målet?
- Orättfärdigheten, där den fattiga delen av världen alltjämt blir den som drabbas på grund av västvärldens välfärd. Tjugo procent av världens befolkning förbrukar över åttio procent av jordens tillgångar. Svältande skaror påtvingas likt försökskaniner västvärldens genmanipulerade livsmedelsöverskott. Fördelningssynderna, den kvalificerade roffarmentaliteten, självskheten, egoismen, skattesystemet - alltsammans är genomsyrat av egocentrerad materialism.
- Miljöförstörelsen, med än så länge oöverskådliga konsekvenser av naturkatastrofer i form av torka, översvämningar och kraftfulla stormar. Arktis håller på att smälta och havsnivån höjs oroväckande. De senaste översvämningarna i Central-europa misstänks bero på växthuseffekten. De forskarrapporter som blir alltför tydliga tystas helst ner eftersom inget land egentligen är redo till att vidta så drastiska åtgärder som situationen egentligen kräver. Att kraftigt minska koldioxidutsläpp och därmed produktionen, på bekostnad av västvärldens välfärd, är nämligen ett oundvikligt krav som upplevs vara en alltför stor uppoffring.

I stort sett allt vi ser hända är ett resultat av människans egna tilltag i sina egoistiska och ondskefulla försök att skapa ett jordiskt paradiset, händelser som enligt Guds ord ska föregå Jesu tillkommelse. Jesus sa om vår tid: *"Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, då nalkas eder förlossning."*

Jesus friköpte oss från syndens och dödens förbannelse och från den makt som hela mänskligheten är förslavad under, vare sig vi lever i kommunistiska, socialistiska, materialistiska eller på andra grunder uppbyggda samhällen. Då sanningen om Jesu tillkommelse blir levande och angelägen, formas en sann Jesu lärjunge så totalt av dess innebörd, att han blir omöjlig att placera in i något av denna världsordnings politiska system. Målet hägrar, inte som en verklig-

hetsflykt men det sporrar till att på ett konkret sätt komma mänskligheten till hjälp med en hälsning från Honom, som skapat både himmel och jord.

Det är snart val och partiledarna reser land och rike runt för att presentera sina budskap. Under sommarmånaderna har samtliga partier bland annat varvat mellan att ställa upp på frågestunder vid Svenska Missionsförbundets konferensanläggning Klintagården på Öland och den homosexuella rörelsens skamfyllda festivalområde Tantolunden i Stockholm. Utfästelserna ges förstas utifrån vad den närvarande publiken förväntas köpa. Men det är klart, om man ser hur SMF har hanterat frågan om invigning av homosexuella pastorer, är det nog egentligen inte så stora skillnader mellan festivalområdena. Inom politiken är det viktigt att vara opportunist för att vinna så många som möjligt.

1972 gav Maranataförsamlingen ut en liveinspelning med väckelsesång som rakt igenom vittnar om hur kort tiden är att verka. Titeln är *Jesus Kommer* och har i dagarna givits ut på nytt (se annons sid. 31). I en väckande appell ropar Arne Imsen där ut en sanning som är än mer aktuell idag. Vi citerar:

"Du vet att Jesus kommer. Vi sitter inne med tidens i särklass största sensation. Ty förmodligen så lever du och jag i den generation som kommer att vara med om det här bokstavligt. Och ändå kan människor ägna sig åt något sådant spegelfäkteri som politiskt arbete, social verksamhet, som icke är något annat än ett utanpåverk, när Jesus kommer! Vi vet det här och jag har tänkt; Gud i himmelen hjälp oss, att vi inte gör oss skyldiga till förräderi på det sättet att vi lojalt underordnar oss världens ande och förtiger denna sanning, som behöver ljuda som ett midnattsskri genom hela världen; Jesus kommer!"

Anden vittnar om att Jesus kommer! En levande kristen styrs inte i första hand av tids-tecknen. Det nya livet vi fått i Jesus Kristus har gjort oss till himmelska medborgare, delaktiga av gudomlig natur. Redan här och nu har vi fått en pant på arvet genom den Helige Ande som bor i oss och levandegör den himmelska stadens realiteter. Den dag vi träder in genom dess portar för att möta Brudgummen Jesus, säger vår ande ja! och amen! Vi är hemma! ■

STÖRANDE BUDBÄRARE EFTERLYSES

ARNE IMSEN, sommarkonferensen 1997, med temat:
"Katolicismen - ändetidens fördärvbringande världsvälde."

Moderna gudstjänster har samma stil precis var som helst. Här finns inget anstötligt. Ordet synd förekommer inte. Jesu blod nämns inte. Omvändelse talas det inte om. Jesu tillkommelse finns över huvud taget inte med.

Allt det som utgör kärnan i Bibelns omvändelse- och frälsningsbudskap, är helt borta. Detta är det stora sveket. Precis så arbetar katolicismen.

Vi lever i en förljugen tid. Kulturmiljön är sådan att vi blir falska. När man kommer in i en gudstjänst, upptäcker man till sin stora förvåning att vi har utomordentliga talanger att spela teater. Vi blir estradörer och aktörer i ett religiöst skådespel som är helt förödande för personligheten. Om man ska vara ärlig och säga det man upplever, kan det inte bli annat än konfrontationer.

Jesus sa: *I ären jordens salt*. Inte lemondad eller socker. Saltet är urprodukter, mineral som utvinns ur skapelsen. Han sade också: *I ären världens ljus*. Inte världens fyrverkerier, illuminationer, neonljus eller reklamskyltar. Vår Herre sa inte: nu ska ni tala frimodigt om ljuset. Han gjorde ingen till representant eller ombud och kurator. Han sa: *I ären världens ljus*. Inte i kraft av vad ni gör, genom projekt, filantropi och sociala

insatser. Det kan vara bra med sådant, men Jesus sa: *I ären världens ljus*. Det vill säga, inte genom vad ni *gör* blir ni något, men genom det ni *är* så lyser ni. Det är inte vårt arbete som väcker uppmärksamhet och himmelen är intresserad av.

Det handlar inte om vårt arbete, men vår närvaro. Församlingens, din och min närvaro betyder att Jesus är här, eftersom han bor i våra hjärtan. Men vi älskar illuminationer och fyrverkerier. Vi kan sätta igång ganska mäktiga, färgrika och sprakande effekter omkring oss, men de varar väldigt kort tid. Då effekten är över, måste vi hitta på något nytt. Men det stora är att Jesus är här. Det som ska frigöra oss är sanningen. Den kan vara väldigt obehaglig att konfronteras med, men den frigör i alla fall.

Vi måste bli något annat än maranata-freaks och fans. Vi måste hitta något annat att leva av och på än någon maranata-tradition. Maranata är ingenting att ha som organisation eller social gemenskapsform. Något sådant är inte mycket att yvas över eller försöka basera sitt liv på. Det måste bli högst personliga, individuella upplevelser av Herren Jesus Kristus.

Det står ingenstans i Skriften att vi ska försöka vara kristna. Många har försökt det, men aldrig lyckats. Bibeln säger att Kristus ska leva i oss. Kristus i eder,

vårt härlighetshopp! Det innebär inte att mobilisera sina religiösa eller moraliska krafter, utan att släppa in Herren Jesus Kristus och överlåta sig åt honom så att han kan leva i oss och genom oss.

Det finns en kraft som kallas för köttet. Det är en princip som verkar intensivt för att göra oss duktiga och präktiga – utan korset, utan blodet, utan den helige Ande. Vi är inte så dåligt utrustade. Vi kan fixa en tillfredsställande gudstjänst med våra talanger. Vi kan sjunga litet, spela litet, vara litet clowner – då kan vi nog också fixa en gudstjänst utan vare sig Fadern, Sonen eller den Helige Ande. Köttet är en maktfaktor som gärna vill vara med och demonstrera sin duglighet. Så fäfängliga vi är och förgängliga!

Helt plötsligt drabbas vi av det mest hälsosamma och det värsta – korset. Korset betyder inte framgång och lycka. Det betyder självlivets död. Men det finns en förlängning, och det är uppståndelsen. Det är sant att vi dör. Det är en historisk verklighet. Jag dog i dopet med Herren Jesus Kristus, jag kan säga när det skedde och därför kan jag hålla före att jag är död genom tron. Men jag stannade inte kvar i vattenmassorna. Jag lyftes upp. Så är jag då uppstånden med Jesus Kristus. Detta har bekräftats genom att jag fått mottaga löftets helige Ande och är besegrad med den härlighet som är Herren Jesus Kristus. Det är nåd utöver nåd. Vi fattar inte

vad Gud egentligen har gjort, gör och skall göra genom den som vill ta emot Sonen och kröna honom till konung och Herre i sitt liv.

Jag har talat om vikten av att bli själavinnare. Man behöver inte påminna en kvinna om att hon ska bli mamma. Det finns nedlagt i hennes natur att hon vill bli mor. I Bibeln hör vi ropet: "Ge mig barn, annars dör jag!" Det är en lidelse som inte har något med välbehag eller bekvämlighet att göra. Det handlar om något helt annat. Det är en natur.

Gudsriket kan aldrig utvecklas genom att människor adopteras genom uppfostran in i Guds rike. De måste födas in. För det behövs en konception, befruktning, havandeskap och förlossning. Hela den processen känner vi till från den fysiska världen. Men överfört till Guds rike är den principen mera verklig, konkret och påtaglig än i biologin och fysiken. Rådmannen Nikodemus som var mycket intelligent och religiös blev förvirrad när han hörde av Jesus Kristus att han måste födas på nytt. Det räcker inte med kunskap och lärdom; du måste födas på nytt.

Gud har aldrig gett oss uppdraget att balsamera lik för att hålla numerären uppe och friserat matrikeln. Han har sagt att vi ska vara med och fortplanta hans liv. Församlingen är ingen obduktionssal, där man dissekerar lik. Det är en förlossningssal, där man föder nya liv genom den Helige Ande. Utsädet är oförgängligt. Född, icke genom mans vilja, utan genom Guds vilja. Genom Guds oförgängliga Ord som förbliver.

Sen vilken kärlek Fadern har bevisat eder i det att I fån kallas Guds barn, vilket i ock ären!

Det är väl dokumenterat, oryggligt fastställt. Där har vi livets legala sida. Vi får kallas Guds barn, vilket vi också är. Den andra sidan har inte med rättfärdiggörelse att göra, men med en ny födelse. Hur ska man veta att man är barn åt Gud? Rannsaka blodet, så lär du snart känna Fadern! Tre äro de som vittna: Anden, vattnet och blodet. De vittnar ett och detsamma: ett trefaldigt vittnesbörd om barnskap hos Gud.

Känner du att du har barnskapets ande, genom vilken du ropar Abba, Fader, behöver du inte fråga någon annan om du är kristen. Du behöver inte gå till prästen för att få bekräftelse. Bekräftelsen är i ditt eget väsen; det ropar Abba, Fader.

Vår oduglighet är så total, så vi vet inte ens vad vi ska bedja om, fastän det borde vara självklart. Vi är sådana egoister, så också när vi närmar oss Gud tänker vi främst på våra egna personliga behov och vår egen lycka. Vi behöver så mycket och vill så mycket. Vanligtvis blir vi besvikna för vi tycker att vi får så litet. Vi kan knappt be en ärlig bön, och därför kommer Anden vår bedrövlige svaghet till hjälp. När vi inte lyckas formulera böner som himlen anser det vara meningsfullt att svara på, då manar den helige Ande med outsägliga suckar. För han vet vad vår ande behöver. Du kan aldrig fungera som bedjare utan att vara smord av Anden. Dina böner blir

-Jag beder i Jesu namn: sänd oss dessa störande budbärare, som bultar på dörren så att vi vaknar och upptäcker sanningen!

inte hörda i himlen förrän du kan bedja efter Guds vilja. Och att bedja efter Guds vilja är att låta bönerna ledas av namnet Jesus.

I Jesaja 53 står det om Herrens tjänare som ska ha framgång. Är det den framgång han hade, som vi åstundar, eller något annat? Det talas om hans utseende. Han var varken vacker eller attraktiv. När vi såg honom, ville vi helst titta bort, för vi tyckte han var så oerhört avskyvärd. Han var inte ett utställningsföremål som man kan placera på en framträdande plats för att människor skulle beundra honom och applådera. Han hade inga förutsättningar på något område att bli stjärna. Ändå står det att han hade framgång. Genom hans sår – inte genom hans muskler och intellekt,

men genom hans sår blir vi helade. Låt oss ta emot detta budskap och bli gripna av sanningen.

Sanningen om människans härlighet känner vi till. Den är påklistrad och inövad; sällan äkta. Här får vi se en som träder in i vår verklighet som Guds tjänare – Guds egen son. Han blir vår Frälsare. Du kanske tycker att du är åtminstone lika bra som andra människor och håller minimimåttet. Men det finns en annan skönhet, en annan härlighet än den vi kan demonstrera med kroppen. Det finns en inneboende härlighet. Om Herren Jesus Kristus får inta oss, då har detta gamla trevåningsruckel: ande, själ och kropp, blivit ett tempel för den helige Ande.

Det är angeläget att Gud får väcka oss över nödvändigheten att vinna människor för Kristus. Vad ska vi göra? Det står inte att vi ska uträtta något för att bli människofiskare. Det står: *Följ mig*. Närheten till Kristus gör oss till människofiskare. Distanserar jag honom, kommer det som är så typiskt i vår tid: lojheten. Alla uppoffringar blir för stora.

Jag tycker att Ordet har orimliga och omöjliga krav på mig och mitt privatliv. Till och med Skriften känns som ett människofientligt hot som berövar mig glädjen. Hela det kristna livet blir antingen en jargong eller en förfärlig ansträngning. Vi försöker ständigt minimera det så att det inte tar för mycket tid och för mycket resurser. Vi är rädda för att uppfattas som osympatiska.

Följ mig, sa Jesus, så ska jag göra er till människofiskare. Lärjungarna var redan jordens salt och världens ljus. Det skedde i en punktuell upplevelse, när de bröt upp för att följa Jesus. Men när Jesus sa att han skulle göra dem till människofiskare, handlade det inte om en punktuell upplevelse, utan en process. Man blir inte människofiskare i ett enda nu. Det är en livsprocess. Man blir aldrig färdig. Vi upptäcker detta stora och underbara när vi börjar närma oss Jesus: Nalkens mig så skall jag nalkas eder! Där ligger hela hemligheten. Det har med tro och överlåtelse att göra.

I vår tid använder man mycket tekniska och mediala hjälpmedel för att nå människor med budskapet om frälsning. Men väckelse är inte fråga om teknik, organisation och ekonomi. Det handlar om ett kärleksmöte mellan älskande parter.

Du kan ha bilder från kärleksmöten, titta på dem och eggas av dem. De kan

engagera, beröra och tända dig. Men de kan inte befrukta din livsande. Du kan titta på TV:s porrfilmer och bli eggad, men det ger dig ingen anledning att ta med TV:n i sängen, krama om den och pussa den. TV:n kan inte fortplanta liv. Den är och förblir en apparat och ingenting annat än en skapelse av en mänsklig hjärna. Men har du kärleken i ditt väsen och upplever att det ska bli familjetillväxt, så är detta resultat av ett kärleksmöte mellan två älskande parter.

När sedan detta möte med sitt lustmoment är avslutat, då kommer havandeskapstiden som förändrar en kvinna så att man knappt känner igen henne. Fysiskt och psykiskt börjar hon leva ett fullständigt nytt liv. Hon kan inte längre ägna sig åt sina vanliga intressen, för hon är upptagen av det liv som ska förlösas och födas.

Nu talar jag om den befruktade församlingen som blivit ett moderssköte som ska föda barn. Församlingens enda uppgift i tiden är att befolka himlen. Hon ska föda barn åt Gud, och det som föds ska ryckas upp till himlen. Inte skrivs in i matriklar, visas upp i världen. Frågan är om vi har sådana gudomliga livskraften i vårt väsen. De kan man inte strukturera, regissera och organisera. Det enda man kan göra är att förbereda sig för att ta emot den nyfödde i en barnvänlig miljö.

Det finns inga gränser för vad Gud vill visa oss och göra genom oss. Det stora problemet är att vi vanligtvis står i vägen för både oss själva och honom.

Jesus, vi har en djup längtan att få överlämna oss åt dig. Ge oss ynnesten att få tjäna dig. Inte våra egna, själviska

intressen, inte kyrkans intressen, men Dig!

Det finns så många snälla och rara predikanter som inte vill förarga någon. De kan inte tänka sig göra en fluga för när. De predikar fulländat med lyriska inslag och är romantiska i sin fulländning. Men deras ansträngningar föder inget liv, de stimulerar bara fåfängan.

Jesus sa: "Se, jag står för dörren och klappar". Det är beklagligt att han får stå där ensam. Varför får han stå ensam? Var är de andra, de som borde stå där tillsammans med honom och förstärka bultandet? "Om någon hör..." Om. Förutsättningarna är tydligen inte så gynnsamma. Jesus saknade inte tro. Men han talar precis så realistiskt som situationen är. "Om någon hör min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid". Det vill säga att Jesus vill ge näring åt tron.

Jag beder i Jesu namn: sänd oss dessa störande budbärare, som bultar på dörren så att vi vaknar och upptäcker sanningen.

Det är sant att det är bedrövligt med människorna. Men Jesus är underbar! Gud vill demonstrera för oss att det finns en inneboende härlighet som är omöjlig att beskriva. Den finns i varje troendes hjärta. När Gud får röra vid vår ande, då bryter härligheten igenom.

Det instrument som påverkat oss mer än något annat, det som mer än något annat formar oss och ger oss nya ideal är TV och de andra medierna. Tillbringar man som kristen tjugo timmar i veckan framför TV:n och sedan försöker livnära sig på några tumverser eller mannakorn och

en söndagförmiddagspredikan – då är man i upplösningstillstånd. Då har man blivit avtrubbad. Man kan då inte skilja på höger och vänster eller ta ställning i viktiga trosfrågor. Man är förblindad och paralyserad.

Vi äldre går nog hem på vår tro. Snart är vi framme vid målet. Men de yngre syskonen kommer att möta katolicismens allt mera konkretiserade former. Det innebär en ny syn på nattvarden, en ny syn på gudstjänsten, en ny syn på tiden och en ny syn på evigheten. Men framför allt en helt ny gudsbild, kristusbild och människosyn. Den kommer att presentera sig på ett sätt vi aldrig sett maken till genom newage-fenomenet. Det går inte möta denna ande med sång och musik, religiös teater och spektakel.

Det enda som kan hjälpa oss är att vi blir beklädda med kraft ifrån höjden. Men då måste vi få förmåga att genomskåda fasaderna, exteriörerna. Genomskåda och se vad som rör sig bakom det som syns skevt.

Måtte våra ungdomar bli som Sadrak, Mesak och Abed-Nego. Gud har tagit ut unga människor i alla tider. Låt ingen förakta dig för din ungdoms skull! Uppliva den nådegåva du fått. Gud har inte gett oss försagdhetens ande, utan frimodighetens, tuktans och kraftens ande. Jag beder för Europa, för Amerika. Dessa skaror av människor, nerdrogade missbrukare, som lever i tomhet och meningslöshet. Alla dessa som andas självförakt. Måtte en kärlekens revolution börja i våra hjärtan, så vi kan överträffa oss själva och hitta de uttrycksmedel som är nödvändiga för att människor ska födas in i Guds rike.

"Måtte våra ungdomar bli som Sadrak, Mesak och Abed-Nego. Gud har tagit ut unga människor i alla tider. Låt ingen förakta dig för din ungdoms skull! Uppliva den nådegåva du fått. Gud har inte gett oss försagdhetens ande, utan frimodighetens, tuktans och kraftens ande."

Foto: Mikael Eliasson

Gud, vi beder om profetisk kraft och frimodighet. Vi vet att ditt Ord inte kommit till vid skrivbord, universitet och läroanstalter. Det förlöstes i fängelser. Där satt människor du kunde använda, människor som satt fängslade för Guds Ords och Jesu vittnesbörds skull. Det har inte producerats i akademiska miljöer. Det skrevs av människor som gav sitt liv som martyrer. Det har inte skrivits som avhandlingar för betygsggrader. Det skrevs som lägesrapporter och framtidsvisioner av människor som tog emot det Anden gav dem.

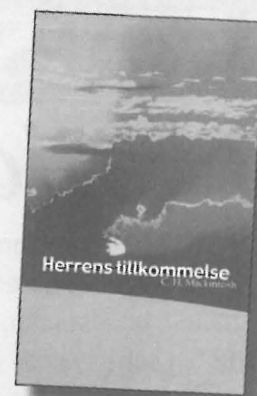
Gud, jag beder dig om tio stycken som säger ja till kallelsen och är redo att betala priset utan att fråga efter favörer och förmåner. Om vi blivit besvikna på människor av någon anledning, om vi blivit efter på vägen och dragit oss tillbaka, om vi förlorat den första kärlekens brännheta glöd, så ber vi dig: Gör vårt hjärta brinnande och vår tunga glödgad. Vi kan inte, men, Herre, du förmår. Förbarma dig över oss, så att vi i tidens skymning kan vara ljus. En stad på berget, som kastar sitt ljus så att människor lotsas in i en stabil, fast, himmelsk syskongemenskap. Döp i den helige Ande och förnya ditt folk!

Gud har alltid tagit hand om sina tjänare. Mose sa att han inte kunde tala, då han började. Men när han slutade, sjöng han sin svanesång: Lyssnen I himlar och lyssna du jord, ty jag vill tala! Himmels Gud nitälskar för att hans verk ska gå i fullbordan.

När vi besöker moderna gudstjänster upptäcker vi ganska snart att sådana gudstjänster kan hållas precis var som helst. Här finns inget anstötligt. Ordet synd förekommer inte. Jesu blod nämns inte. Omvändelse talas det inte om. Jesu tillkommelse finns över huvud taget inte med. Allt det som utgör kärnan i Bibelns omvändelse- och frälsningsbudskap, är helt borta. Detta är det stora sveket. Precis så arbetar katolicismen. Det ligger en väldig makt i det babyloniska elementet, därför att skökan har en guldbägare. Vad är det som gör henne så attraktiv och intressant? Det är Guds Ord, som hon använder. Men vad finns det för innehåll i denna guldbägare, då den åstadkommer ett så förödande resultat?

Vi måste utbedja oss smorda ögon, så att vi kan genomskåda och uppenbara detta bedrägeri, men också visa på storheten i Jesus Kristus, som kan frälsa och befria oss. ■

Herrens tillkommelse

Det är förunderligt hur mycket av icke bibelförankrad förkunnelse om de yttersta tingen som idag sprids ibland kristenheten. Buden är många, och förvirrelsen är stor.

I denna bok av Macintosh, framställs på 140 sidor en mycket enkel, men ändå väl grundad, förkunnelse om de yttersta tingen. Den innehåller många klara tolkningar och förklaringar av bibeltexten.

Det är inte okontroversiella eskatologiska frågor som förkunnas när Macintosh talar om skillnaden mellan "Herrens tillkommelse" och "Herrens dag", men otvivelaktigt är det en nyttig läsning för att förstå vad som verkligen är vårt saliga hopp.

Paulus Eliasson

*Här följer ett utdrag ur "Herrens tillkommelse" av C. H. Macintosh
Boken är utgiven av Timoteus-förlag,
och kan beställas från Bällsta Media-center. Adress finns på sida 31.*

Vad väntar du på? Vad är ditt hopp? Väntar du på vissa händelser som skall ske på denna jord, såsom det romerska rikets återupprättande, de tio rikenas uppkomst, judarnas församlande till Palestina, Jerusalems återuppbyggande, Anti-krists framträdande, den stora vedermodan och slutliga de förfärliga domarna som skall inleda Herrens dag?

Käre vän, är det dessa ting som fyller din själs synfält? Är det efter dem du ser och väntar? Om det är så, visar det att församlingens sanna hopp inte uppfyller ditt hjärta. Det är fullkomligt riktigt att allt detta som vi har räknat upp skall äga rum vid sin bestämda tid, men inget av detta bör få komma mellan dig och ditt

sanna hopp. Dessa händelser står alla på det profetiska ordets sidor, de är alla beskrivna i Guds historia om det kommande, men de var aldrig avsedda att kasta en skugga över den troendes ljusa och saliga hopp. Detta hopp framträder härligt i profetians bakgrund. Vad är det? Ja, igen säger vi, vad är det? Det är den klara morgonstjärnans uppgående – Herren Jesu, församlingens välsignade Brudgums, tillkommelse.

Detta och ingenting annat är Guds församlings rätta och sanna hopp. "Och jag skall ge honom morgonstjärnan" (Upp 2: 28) "Se, brudgummen kommer" (Matt 25:6) När, kan vi fråga, uppgår morgonstjärnan i skapelsen? Just före gryningen. Vem ser den? Jo den som har vakat under nattens mörka och dystra timmar. Hur enkelt, hur praktiskt, hur talande är inte tillämpningen. Det antas att församlingen är vakande, och väntar med kärlekens vaksamhet – och blickar ut. Tyvärr! Församlingen har svikit i detta. Men det är inget skäl till att en enskild troende inte skulle leva i det saliga hoppets fulla kraft. "Och den som hör det må säga: Kom!" (Upp 22:17). Detta är djupt personligt. O, må både den som skriver och den som läser dessa rader ständigt erfara detta himmelska hoppets renande, helgande, upplyftande kraft! Måtte vi förstå och i vårt liv förverkliga den praktiska innebörden av dessa aposteln Johannes ord: "Och var och en som har detta hopp till honom *renar sig*, liksom han är ren" (1 Joh 3:3)

Frälsningen är klar att uppenbaras och Gud är redo att döma. Det finns ingenting nu att vänta på utom att samla in de sista utvalda och då – välsignade tanke! – skall vår egen älskade och kärleksfulle frälsare komma och ta oss till sig för att vi skall få vara med Honom där Han är och sedan aldrig mer gå ut därifrån. ■

FÖRSAMLINGEN

Text: Ulla Näsholm
Foto: Mikael Eliasson

- i världen men icke av världen!

Det var temat för sommarens konferens. Väckelsemöten, missionsmöten, bibelstudier, informationsmöten och praktiskt arbete fyllde dagarna till brädden... Här en rapport från veckan.

Många människor kom till det första mötet då **Tage Johansson** välkomstpredikade med påminnelser om att "vi måste gå vidare".

Ett tiotal personer från Pilgrimsfolket i Oslo utmärkte sig, och man anade att de hörde ihop på något sätt. Klarröda tröjor med texten "Jesus lever" syntes här och var i publiken. En av ungdomarna, **Camilla Hafsahl**, sjöng flera sånger om resan emot himmelen.

Just nu har ungdomarna en evangelisationskampanj i Oslo och där använder man tröjorna. Någon hade kommenterat "Nej, nu är de galna Jesus-människorna här igen".

Berno Vidén predikade i söndagens första möte om Jesu tillkommelse. Klockan tre samma dag fortsatte **Hans Lindelöw** att tala om "Den yttersta tiden – kontra de yttersta tiderna".

Klockan sju var det, som alla övriga kvällar, väckelsemöte. En mängd friska vittnesbörd förmedlades, och en sång på rumänska av en gästande syster var också något att minnas. Det var mamman till **Christina Coifescu**, som var med på en konferens för fem år sedan. Då hade det varit ekumeniskt möte i Graz och ett team från Maranataförsamlingen var där och fick då kontakt med en grupp rumänska ungdomar som sedan kom till Bällsta. Nu var föräldrarna till en av ungdomarna med i konferensen. De har nu kontakt med Pilgrimsfolket i deras arbete i Rumänien.

Stig Andreasson talade om avfallet i den sista tiden. "Romerska katolska kyrkan är en motbild till den levande församlingen" och "välständsprofeterna har framgång i sin förkunnelse för det appellerar till egoismen" var några kommentarer han gjorde.

Nixon Issangya från Tanzania kom tillsammans med sin fru **Evelyn**. Vid något tillfälle hade Nixon afrikansk klädsel – en slags mantel, gul, svart och grön. Utan tvekan helt osvenskt, och väldigt trevligt. Enkelt och träffsäkert skissade han sedan upp händelser ur bibeln och förmedlade så tro till församlingen.

Kjell Roos från Huskvarna agerade både som predikant och förebedjare. Han predikade i väckelsemötena där han visade på frälsningens väg och även manade de troende till ett förnyat möte med Herren Jesus Kristus.

Två gånger om dagen samlades också barnen till sina egna möten; de sjöng, ritade och lyssnade till bibelns berättelser.

En bro till vänskap

Missionen var naturligtvis en viktig del av konferensen. Sista helgens eftermiddagsmöten ägnades just åt missionen både i öst och väst. **Michael Hafsahl** gav rapport från Pilgrimsfolkets missionsarbete i Rumänien. Han berättade

hur folk funderade när de kom dit: Hur kunde det komma sig att det kom människor från andra länder och satte tak på de hus som var dåliga, exempelvis...? Överhuvudtaget att de hjälpte människor utan att fråga efter förmåner eller ersättning? Arbetet som gjordes har blivit en bro till vänskap och människors hjärtan öppnas för evangelium.

Från Dominikanska Republiken gav Berno Vidén både en liten presentation av syskon därefter och en beskrivning av förhållanden och de olika arbetsuppgifter man ställs inför. Via mail kom också hälsningar genom **Stina Fridolfsson** och **Paulus Eliasson**.

Från Ryssland kom också några bröder. Det var **Victor Fedulov** som är pastor i Kaluga och har besökt Maranata tidigare, tillsammans med sonen **Victor** och två andra syskon från församlingen i Kaluga. De kom först till sista söndagen, eftersom deras bil gav upp i Finland.

Sista mötet i konferensen fanns bröderna med och sjöng och förmedlade vittnesbörd. "Nu tar man inte emot Guds ord som tidigare. Men troende människor arbetar fortfarande på Guds åkerteg. Uppdraget är detsamma – både i öst och väst", sa Victor.

Det var också dop under lördagen. **Natalie Ikonnikova** från Irkutsk, Sibirien och **Roma Serov** – barnbarn till de syskon från Litauen som för något år sedan blev frälsta och döptes i församlingen; också det som en frukt av evangelisationen i öst.

Pilgrimsskolan, eller hemundervisningen, som nu funnits i 25 år uppmärksammades också. Barn och ungdomar sjöng och många föräldrar berättade om sina erfarenheter när det gällde att själva ta hand om undervisningen för barnen i församlingen. (Läs mer från detta möte på sid. 16-19)

Gunno Anderson från Örebro predikade vid några tillfällen. "Vi måste vara kanaler för Guds kraft. Lära oss att vara stilla och låta Gud verka", förkunnade han bland annat.

Fredagen var en temadag. Det handlade om nya lagar som trätt i kraft och som kan göra det svårt att i fortsättningen läsa bibeln offentligt. Stig Andreasson berättade om den franska sektlagen och **Mikael Eliasson** gav en historisk bakgrund från vårt land och nämnde de gamla lagar som grundades på ord om att "Land ska med lag byggas och inte med olag ödas". Lagar var förr skrivna så att man på förhand kunde veta hur domen skulle bli, men så är det inte nu. Sedan 60-talet har sk ramlagar kommit in, som ändrar de forna begreppen.

En intressant, lärorik och helt nödvändig undervisning. Kanske lite tung för några av konferensgästerna, men kassetter och böcker finns för att hjälpa oss att hålla kunskapen vid liv så att vi som troende inte överrumplas av den utveckling vi är inne i. Det gäller att hålla fast vid Ordet – att förstå att "ståndaktighetens mål är frälsning", som Hans Lindelöw uttryckte det.

Konferens- och mötesvärdar var **Ingegerd** och **Bertil Fredriksson**. De såg bland annat till att människor fick bra sittplatser, välkomnade till mötet och såg till att alla fick en plats att sova på.

I köket fanns en mängd systrar och bröder som skötte disk och matlagning. **Anita Eriksen** tillsammans med **Karin Vidén** övervakade och såg till att allt fungerade.

Bibeltudier och undervisning förmedlades huvudsakligen av församlingens bröder, allt till eftertanke, förmaning och uppbyggelse. Det var en välsignad konferens och vi tackar Gud för den. ■

1. Hans Lindelöw översätter Victor Fedulov från Kaluga i Ryssland.
2. Evelyn och Nixon Issangya från Tanzania sjunger tillsammans.
3. Sång av unga ryska bröder.
4. Ungdomar från Målilla i Småland sjunger väckelsesång.
5. Inga-Lena Forsgren brer smörgåsar till kvällsfikat.
6. Theresia och Gabriella Vidén lagar mat till konferensens deltagare.
7. Natalie från Sibirien och Roma från Litauen döps till Kristus.
8. Hela konferensen spelades in på kassett. Peder Blom och Jörgen Lindroos vid spakarna.

VITNESBÖRD FRÅN SOMMARKONFERENSEN 2002

Bertil Fredriksson:

Åkalla Jesu namn och du blir frälst!

Jag kom in på ett väckelsemöte, jag var 18 år. Jag hade ju mött Jesus som barn, men när jag verkligen upplevde befrielse från synden det var när jag kom in på ett möte i Filadelfiakyrkan i Uppsala. Där var det en äldre kvinna som bar fram ett profetiskt budskap och det budskapet träffade mitt hjärta, för hon sa precis vad jag hade tänkt innan jag gick till det här mötet.

Då gick jag fram, mötte Gud och blev frälst. Denna frälsning var så revolutionerande så att allt som jag tidigare haft min glädje i, det liksom bara löstes upp. Istället hade jag en längtan att få mera av Gud. Bara kort tid efteråt blev jag döpt i den helige Ande.

En söndagmiddag satt jag på Domus i Uppsala - det är ju 40 år sen nu. Där satt jag i matsalen och läste i Dagens Nyheter. Då fick jag se den första maranataannonsen som var införd där. Där stod det: "På Guds egna trötta helgon Anden faller än och på dig nu kallar Frälsaren". Då sa det amen i mitt hjärta. Jag åkte till Stockholm och fick vara med på det första maranatomötet som anordnades där, på China-teatern.

När jag kom dit tänkte jag; vad är det här? Det var fullt med folk i lokalen men det fanns inga människor på estraden och alla satt och pratade och tittade på varandra. Rätt som det var började det dun-

dra i gångarna i lokalen, på båda sidor - det var ju som en teatersalong. Det strömmade in ungdomar ifrån alla håll och upp på estraden.

Så satte de igång att spela och sjunga. Jag glömmmer aldrig sången som de sjöng: "Vi äro kämpar i Guds här" och det bara sa amen i mitt hjärta. Jag som var nyandedöpt upplevde att Anden sa att "här är det du ska vara".

Efter mötet lämnade jag namn och adress till broder Arne Imsen. Vad ska han med den till, tänkte jag. Det gick bara en vecka så kom det en inbjudan till en bibelskola i Örebro, där Örebro fria församling som det hette hade en bibelskola. Väckelsemötena var i Folkets Hus och i Arbetarföreningens lokal hade de bibelskolan. Det var fantastiskt att uppleva detta.

60-talet hade just börjat

och man hade knappast hört talas om sådana möten. Det kom ungdomar från alla håll och Folkets hus var alldeles sprängfullt. Vi var ute på stan och inbjöd människor till möten och hade dopförrättning på dopförrättning. Det var så underbart och väckelseatmosfären sitter ju kvar och den vill man leva i.

Jag ber så här: "Tänk om vi fick vara med och skaka det här landet en gång till." Jesus är densamme och samma längtan efter frälsning har människor när man möter dem med evangelium. Bara de får klart för sig vad det är, att de verkligen nås av budskapet om frälsning. Det heter: "Var och en som åkallar Herrens namn, han skall vara frälst". Det är enkelt, det handlar om att öppna sitt hjärta, för Gud vill ha gemenskap med varje människa, han vill föda varje människa på nytt. Frälsningen är inte till för vissa människor som "ligger åt det hållet", som en del säger.

Frälsning är en livsnödvändighet och en angelägenhet för varenda människa. Om du inte blir frälst går du förlorad. Säg ja till Jesus, åkalla hans namn och du blir frälst! ■

Tomas Eliasson:

Ett steg till frälsning

Det är en svår tid vi lever i. Satan vet att han snart ska hamna i fängelse i tusen år och han vill ta med sig så många som möjligt till helvetet.

Hans plan är inte att vi ska bli direkta djävulsdyrkare, han nöjer sig med att vi lever vårt liv och dör som vanliga svensson.

En svensson kan ha som största uppgift i livet att tjäna ett samhälle i ett land som ska förgås i eld. Vad är det för mening?

Man behöver inte vara intelligent för att förstå det här, det är till och med mig förunnat, så att säga...

Eftersom alla vet att det här är sant, så är det inte fråga om vi ska ta steget till frälsning eller ett steg närmare frälsningen, utan frågan är när vi ska göra det.

Tiden är kort. Snart har vi inte tid längre, syskon! ■

T.v: Berno Vidén använder tavlan för att illustrera sitt budskap till barnen som andäktigt lyssnar i tältet. Nästa sida: Hans Lindelöw tolkar till Ryska.

VITNESBÖRD FRÅN SOMMARKONFERENSEN 2002

Tommy Forsgren:

- *Det är alldeles fantastiskt att få ta del av den kärlek Jesus har till syndarna!*

Jag är en syndare frälst av bara nåd. Jag fick möta Jesus och det förändrade hela mitt liv.

Jag vill läsa från Markus kap 2 :14-17

- När han gick vidare fick han se Levi, Alfeus son, sitta vid tullhuset, och han sade till honom: "Följ mig!" Då stod han upp och följde honom.

- När Jesus sedan låg till bords i hans hus, var det många publikaner och syndare som låg till bords tillsammans med honom och hans lärjungar. Många av dem följde honom.
- De skriftläste bland fari-seerna fick se att han åt tillsammans med publikaner och syndare, och de frågade hans lärjungar: Varför äter han med publikaner och syndare?

- Jesus hörde det och sade till dem: Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare.

Det här fick sån effekt på mitt liv. Jag var nämligen totalt hopplöst förlorad i avgrunden. Jag hade inga möjligheter att få ordning på mitt liv och min livssituation. Det var ett kompakt mörker. Jag kämpade förtvivlat under en lång tid och ingenting hjälpte mig.

Så fick jag ta del av det här gudsordet. Det är något alldeles fantastiskt att man får ta del av denna kärlek som Jesus har till syndarna.

Det finns ett ställe i Psaltaren som illustrerar väldigt väl: Det står:

- Han böjde sig till mig och hörde mitt rop, han drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn.

- Han ställde mina fötter på en klippa, han gjorde mina steg fasta. Han lade i min mun en ny sång, en lovsång till vår Gud.

- Det skola många se och varda häpna...

Man fylls av sån tack-samhet till Gud när man får befrias från slaveri i mörker och hopplöshet. Lärjungarna säger ju också nånstans i bibeln att det vi har sett och det vi har hört, det vill vi vittna om. Man vill alltså stå till hans förfogande.

Jag vill också läsa en liten bibelvers ifrån Ordspråksboken:

- Den som finner mig, han finner livet och undfar nåd från Herren. Men den som går miste om mig, han skadar sig själv. Alla de som hata mig de älska döden...

Det är ju Kristi egen röst, tycker jag, som man hör.

Så vill jag tacka församlingen för att vi fått vara med under de här dagarna. Man har fått mycket som man kan ha med sig hem och begrundat. ■

Tomas Näsholm:

- *Herren kastade ut en livboj till mig*

Jesus lever och han är uppstånden! Jag fick chansen att komma hit och säga det här ikväll.

Jag tänkte att jag skulle berätta lite om mig själv. Jag kan egentligen inte säga när jag kom till tro därför att jag har trott på Gud så länge jag kan minnas.

En inte oväsentlig del i sammanhanget är att jag har en troende mor och jag gick också i söndagsskola från väldigt unga år. Jag tror att jag tog till mig en hel del av undervisningen då när jag var barn.

Men allteftersom man växer upp vill man ju pröva sina egna vingar, man vill följa med sin tid, man är ute i världen och prövar på det ena och det andra. Risken är ju då att man driver bort lite grann.

Man skulle kunna jämföra det här med att man är ombord på en stor färja ute till havs och man vet att färjan är på väg åt fel håll, men man åker ändå med.

Som passagerare på en färja är det inte mycket man kan göra för att ändra kursen. Du har inte tillträde att gå upp på kommandobryggan och ta hand om rodet, utan du får vackert följa med och kanske hoppas att båten ändå kommer till rätt hamn till slut.

I det läget kastade Herren ut en livboj till mig och det var bara att hoppa från båten till denna livboj.

Och det var i samband med att jag kom till Maranata på Gamla Bro. Det var liksom att komma hem, få lägga av sig alla bekymmer, alla sorger och bedrövelser. Det är som det står i psalm 84:

- Huru ljuvliga äro icke dina boningar, Herre Sebaot. Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar, min själ och min kropp jubla mot levande Gud.

- Ty sparven har funnit ett hus och svalan ett bo åt sig där hon kan lägga sina ungar. Dina altaren Herre Sebaot, min konung och min Gud.

- Saliga äro de som bo i ditt hus, de lova dig beständigt. Saliga äro de människor som i dig hava sin starkhet, de vilkas håg står till dina vägar.

- När de vandra genom tåredalen göra de den rik på källor och höstregnet höljer den med välsignelser. De gå från kraft till kraft, så träda de fram inför Gud på Sion.

Det var ju några år sen det här, men Herren är trofast.

En sak till som jag skulle vilja säga är att den här vägen fram till frälsning är så väldigt olika från person till person. Det är det som gör det intressant att lyssna på olika vittnesbörd, för vi är unika personligheter och alla har sin egen berättelse. Det som är gemensamt är att frälsningen är densamma, därför att Jesus Kristus är densamme och han är Sanningen.

Det är förunderligt att det kan vara så olika men ändå är

VITNESBÖRD FRÅN SOMMARKONFERENSEN 2002

frälsningen densamma.

Vare sig du är en tillfällig kvällsvandrare som råkat komma förbi mötestältet och kanske aldrig hört talas om Jesus speciellt mycket, eller om du kommer från en annan kultur, kommer från Afrika, eller Kina eller varför inte Norge eller något annat grannland, så ska du veta att Jesus är densamme!

Vi behöver inte göra som det är populärt nu för tiden i en del kyrkliga kretsar; att diskutera oss fram till en gudsbild. Och vi behöver inte rådfråga någon berömd författare om att tolka bibeln för oss. Det som gäller är ett personligt möte med Jesus.

Jag vill avsluta med några ord från Hebr. 10:14-23

- Genom ett enda offer har han för alla tider gjort dem som helgas fullkomliga. Om detta vittnar också den helige Ande för oss.

- Först säger han: Detta är det förbund som jag skall sluta med dem efter denna tid säger Herren.

- Och sedan: Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan och skriva dem i deras sinnen och deras synder och överträdelser skall jag aldrig mer komma ihåg.

- Och där synderna är förlåtna behövs det inte längre något syndoffer.

Bröder i kraft av Jesu blod kan vi nu frimodigt gå in i det allra heligaste på den nya och levande väg som han har öppnat för oss genom förlåten, det vill säga sitt kött.

- Vi har en stor präst över Guds hus. Låt oss därför med uppriktigt hjärta gå fram i full trosvisshet, med ett hjärta som är renat från ett ont samvete och med en kropp som är badad i rent vatten.

- Låt oss orubbligt hålla fast vid hoppets bekännelse, ty den som har gett oss löftet är trofast.

Ja, sannerligen, Herren är trofast! ■

Mirjam Hafsahl:

Gud vill leda oss igenom!

- Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

- Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

- Ty mitt ok är mildt och min börda är lätt. Matt 11:28-30

Jag har tänkt speciellt på sista versen: *mitt ok är mildt och min börda är lätt.*

Det är välkända och fina verser men har vi verkligen tänkt på vad som står där? Det står inte: kom till mig för hos mig finns inga ok. Det står inte kom till mig för det finns ingen börda hos mig. Så står det inte.

Vi vet ju att Gud har all makt, han är mäktig. Varför har han inte ordnat så att vi kan vi få ha det problemfritt? Han har ju all makt?

Har vi ställt oss den frågan någon gång?

I Matt 10:7-10 läser vi om hur Jesus sänder ut de tolv lärjungarna. När man talar om lärjungarna så tänker vi – vilka upplevelser de måste ha gjort. Det gjorde de så klart också. Vilket liv de måste ha haft, vilken underbar vandring med Jesus och vilken tjänst de fick utföra och så välsignat det måste ha varit. Det var det nog, men det står så här:

- Och där ni går fram skall ni predika: Himmelriket är nära. Bota sjuka, uppväck döda, gör spetälska rena och driv ut onda andar.

- Det ni har fått som gåva, ge det som gåva. Skaffa er inte guld, silver eller koppar i era bälten, inte lädersäck för resan, inte två livklädnader, inte

sandaler eller stav. Ty arbetaren är värd sin mat.

När Jesus sänder ut sina lärjungar så säger han: ta inte två livklädnader, ta inte det, ta inte med det. Varför sa han inte: Ta med er så mycket ni orkar så ni får det så bekvämt som möjligt! Ta med er allt ni kan så ni slipper stå ut med lidande och så ni har det ni behöver. Han sa inte så.

Jag vill också påminna om det som står i Domarboken om Gideon. Dom 7:2

- Herren sade till Gideon: Folket som följer dig är för talrikt för att jag skulle vilja ge midjaniterna i deras hand. Israel skulle då kunna berömma sig mot mig och säga: Min egen hand har räddat mig.

Vi tycker att det strider mot allt förnuft. De hade en ganska bra position och var många, de hade kunnat segra, kanske så många som de var. Gud sa inte: Jag ser att ni är många, att ni kanske klarar av det här, jag ska skicka med ännu fler soldater så ni helt säkert kommer att vinna den här striden. Han sa inte det. Istället sa han: "Ni är för många".

Gideon var tvungen att ta bort soldater så de blev färre.

Församlingen i bön och lovsång under tacksägelshögtiden vid Pilgrimsskolans 25-års jubileum.

VITNESBÖRD FRÅN SOMMARKONFERENSEN 2002

Gud satte dem i en omöjlig situation, han gav dem sämre odds för att klara striden. Varför gjorde han så? Jag tror det är bra att ställa den frågan ibland.

Vi tänker också på Paulus liv. Ofta tänker man på hur mycket han fick uppleva och hur många välsignelser han fick vara med om och vilket rikt liv han måste ha haft. Det hade han naturligtvis. Men vi läser hur Paulus berättar i 2 Kor. 11:24-26

- Av judarna har jag fem gånger fått fyrtio gisselslag så när som på ett.

- Tre gånger har jag blivit piskad med spön, en gång har jag blivit stenad, tre gånger har jag lidit skeppsbrott, ett helt dygn låg jag i det djupa vattnet.

- Jag har ofta varit på resor, utstått faror på floder, faror bland rövare, faror från landsmän, faror från hedningar, faror i städer, i öknar och på hav, faror bland falska bröder.

Han räknar upp vad han har fått genomgå. Trots alla dessa lidanden fick han uppleva otroliga välsignelser. Man kan undra ibland varför är det

så att vi ska behöva utstå vissa saker.

Om Gideons soldater hade fått gå manstarka, en jättehär, då hade inte funnits plats för någon tro, det hade inte behövts. Det kommer alltid att vara problem bland Guds folk, alltid. Varför då?

Jo, därför att genom våra svårigheter och problem kommer Gud att kunna visa sin härlighet och makt.

Jag vet att det finns sådana som predikar om ett rikt liv där Gud ska välsigna dem med det ena eller det andra materiellt, men då finns det ingen plats för någon tro och Gud kan inte visa vad han förmår.

Om man får uppleva problem och motstånd tror jag inte att man är en sämre kristen. Det är ofta så att då vi möter lite motstånd och problem så känner vi som om Gud är så långt borta. Vi tycker att Gud kommer på avstånd och undrar "varför är det så här?"

Men det är ju verkligen tvärtom. Vi ser exempel på exempel i bibeln att när nö-

Som vanligt medverkade en skara från Pilgrimsfolket i Norge. Här sjunger några unga vittnen.

den var som störst då kom Gud som närmast. Vi kommer alltid att få uppleva motstånd och problem. Men dom är till för att Gud ska övervinna dem för att visa sin härlighet och makt. Det är på det sättet han kan visa vem han är. Utan behov väcks ingen längtan.

För mig blir Gud så mycket större när jag hör människor vittna om att "Gud bevarade mig i 18 år i fängelse för min tro", än när jag hör människor berätta att "Gud har verkligen välsignat mig, jag har ett jät-

tebra jobb, jag har ett så fint hus, jag är aldrig sjuk..."

Det blir så mycket större för mig när jag hör människor berätta att de fick sitta i fängelse och Gud bevarade dem. Det är där jag ser den största frälsningsglädjen.

Jag menar inte att det är det mest saliggörande att ha mest möjliga problem. Problem är inte till för att vi skall leva i dem men vi ska låta Gud ta hand om dem och övervinna dem så vi får veta vem han är! ■

Ingegerd Fredriksson: *Ett erbjudande från Jesus*

Jag går gärna långa promenader och då har Gud tillfälle att tala till mig. Och när jag gick ute häromdan kom de här orden till mig: "Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?"

Jag tänkte att det är ju det vi jäktar, stressar och arbetar med... Det är ju för att vi ska ha mat och kläder, för att vi ska ha frid i vår själ.

När vi inte jäktar och stressar på jobbet så är det tidningar, TV som jäktar oss och vill få vår uppmärksamhet.

Under konferensen har vi nu talat om de olika lagarna som har kommit till och man känner ju att barnen redan från det de är små ska vara på dagis och hålla igång och hålla igång.

Så sitter man där på tun-

nelbanan kanske och läser i tidningen och ser att alla mår dåligt. Barnen mår dåligt, vuxna mår dåligt, svenskar är de mest sjukskrivna i hela världen.

Det måste ju finnas nåt annat, tänkte jag och då gav Gud mig ytterligare en bibelvers. Jag känner att det är ett erbjudande till oss här ikväll. Till alla. Jesus säger här:

- Kom till mig ni alla som arbetar och bär på tunga bördor så skall jag ge er vila.

- Ta på er mitt ok och lär av mig ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

- Ty mitt ok är mildt och min börda är lätt.

Vi ska be till Gud att vi för-

står de här bibelverserna, det här erbjudandet som Jesus ger oss här. Det är något helt suveränt och jag tror att det är speciellt för den här tiden.

Mitt i den här jakten och stressen vill vi peka på Jesus och Han vill erbjuda oss nånting helt annorlunda än vad som är ute i världen.

Lyssna igen till hans ord: Kom till mig så skall jag ge er vila. Han vill ge oss vila och ro för våra själar. Var kan vi finna det? Ingen annanstans än hos Jesus. I världen är det bara stress.

Jesus ger dig detta erbjudande och det är till oss alla. ■

Foto: Stina Fridolfsson

- Här ska köket vara. Grunden har just lagts, och byggmästaren Isaias Rodriguez demonstrerar.

Platsen är Palave, strax utanför huvudstaden i Dominikanska Republiken. En plats där arbetare på sockerrörsfälten bott. Fälten är borta, människorna är kvar.

"Så här ska inte människor behöva bo," var min första tanke. Det jag tittade på kallades hus, men var inget annat än ett litet skjul. Troligen byggt med vad som fanns tillhands när den fattiga familjen behövde någonstans att ta vägen. Och med tiden hade familjen blivit större. Juana och Elliot har idag elva barn, varav nio bor hemma.

Jesaja började genast kontrollera marken och mäta.

- Här behövs en djup grund, marken är väldigt lerig och porös.

Bakgrunden till denna dag, var en vädjan från en av systrarna i församlingen, Yanet, om vi kunde hjälpa hennes granne med att bygga ut lite på sitt hus. Kanske något rum till – barnen får ju inte plats.

Jag kom ner till Dominikanska Republiken strax efter att denna vädjan nått både församlingen i Sverige och våra vänner i Skudeneshavn i Norge, och Stina Fridolfsson, Isaias Rodriguez och

jag var där för att orientera oss och för att få fram en kalkyl för eventuellt bygge.

Isaias som är över 60 år, är byggnadskonstruktör, pastor och en av de mest beundransvärda personligheter jag någonsin mött på. Hans nit, gudsfuktan och ödmjukhet behöver ingen vara i ovisshet om. Han konstaterade att här räcker det inte med någon liten utbyggnad. Familjen behöver ett nytt hem, och ett ordentligt byggt sådant, förklarade han. Han gjorde en kalkyl på ett nytt hus med tre rum, ett väl tilltaget kök/vardagsrum och en liten terrass.

Beräkningen han gjorde avslutades med en post för transport och mat, och kommentaren: "Hjälp till arbetaren, om det finns möjlighet och Gud förser. Men detta får bli det *sista*, för arbetaren kommer att arbeta hur som helst..." Det var inga överord, det skulle jag snart märka...

En förfaren byggmästare

Vi sände hem Isaias kalkyl till Sverige och Norge, och fick efter ett tag klartecken på hjälp från båda hållen. Och det var med stor glädje vi kunde konstatera att vännernas offergåvor skulle täcka kalkylen.

Och genast tog vi oss an arbetet med glädje. Isaias, Elliot med sina två äldsta söner och jag började gräva för grunden.

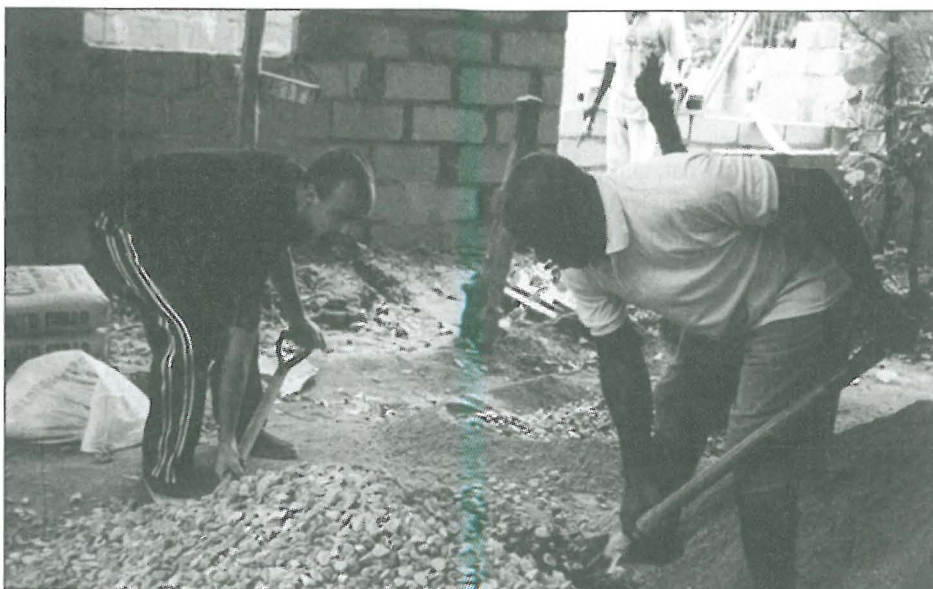

Foto: Stina Fridolfsson

"Jehová es grande!" Paulus och Isaias skyfflar grus för att göra cementblandning.

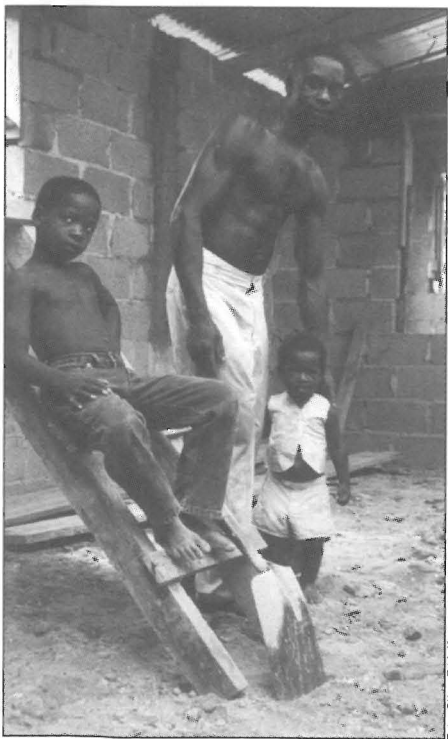
Jag fick snart börja erfara vem denne Isaias var. Varje spadtag var ett "Ära vare Gud!" eller "Jehova är underbar!" och mitt under arbetet kunde han börja tala om Guds underbara gärningar och vilken nåd det var att han fick vara med och bygga på detta hus.

Strax innan vi skulle äta – Yanet sörjde för att vi åt gott varje dag – så tog Isaias med mig till en av de enkla minilivsaffärer som kantar varje gata, och där köpte han kyckling, ris, sallad, bönor och några chokladbitar. Jag förstod först inte varför, Yanet stod ju med maten klar där borta. Men då förklarade han för mig att denna familj som vi byggde åt, var så fattiga att de hade troligen väldigt lite eller ingen mat hemma, och det vore orätt av oss att sätta oss att äta medan de gick hungriga.

Jakobs brev kom för mig: "Om någon ser sin broder eller syster hungrig..." – och det var inte sista gången jag skulle komma att tänka på detta sammanhang.

Med den hjälp jag kunde ge, assisterade jag vår broder med arbetet. Grunden lades, och väggarna började resas. Under bön och tacksägelse såg vi huset ta form.

Det hör väl inte direkt till mina vanor att bära cement och mura, men det var verkligen roligt att få hjälpa till med detta arbete, och visa att det handlar inte om missionsorganisationer, utan om uppoffrande människor.

Det nya husets far - Elliot, med två av sina barn, inne i huset strax innan golvet lades.

Det var inte utan att grannarna runt omkring började fråga. "Vad gör du som är amerikan här? Har du kommit från Europa för att bygga hus i fattigkvarteren i Dominikanska Republiken?" Alla med vitt skinn är amerikaner, oavsett försäkringar om att man aldrig varit där. Efter många förklaringar om Europa och andra kontinenter nickade de till slut förstående: "Aha... Du är från Frankrike..."

Invigningsfest och frälsning

Efter fyra veckor stod så huset klart för inflyttning. Ännu denna dag återstår en del arbete med väggarna, men det viktigaste var naturligtvis att väggar, golv och tak stod på plats, så familjen kunde flytta in.

Så samlades vi till tacksägelse-möte. Flera av syskonen från församlingen var med, när vi under bön invigde det nya huset. Jesaja berättade att detta i sanning var ett bönesvar, han hade under 40 dagar varit i bön på golvet inne i sin församlings möteslokal. Efter varje dag ute i Palave, hade han legat på knä fram till ett på natten. Där hade han bland annat lagt fram huset och familjen. I stor ödmjukhet tackade han Gud för att Han hjälpt och styrkt. Och med en appell vände han sig till Juana och sa att detta var en Guds kallelse till henne. Det finns många trasiga hus i Palave – och många missionsfält för frälsta svenskar, liksom det fanns många änkor i Israel på Elisass tid. Dock blev Elisa inte sänd till någon av dem, utan bara till en änka i Sarepta. Och genom Guds nåd blev vi sända och fick möjlighet att hjälpa en familj till att bo på en drägligare plats.

- Börja dagen med bön tillsammans med dina barn, och avsluta den också med bön till Gud. Så kan detta hus bli ett Guds hus, uppmanade han.

Och medan jag såg mig runt i huset, och tänkte på den tro "som är verksam genom gärningar" så sa Stina: "Kom nu, vi måste be för Juana som vill överlämna sig till Gud."

Så avslutades detta möte med glädje och seger. Men jag tror inte det blivit något resultat för de himmelska boningarna, om vi inte förbehållslöst först hade gått på Guds ord: "Vad ni gjort mot en av dessa mina minsta, det har ni gjort mot mig."

Jag vill vädja till er, syskon, att bedja för arbetet i Dominikanska Republiken. Bed för Juana och hennes man som för

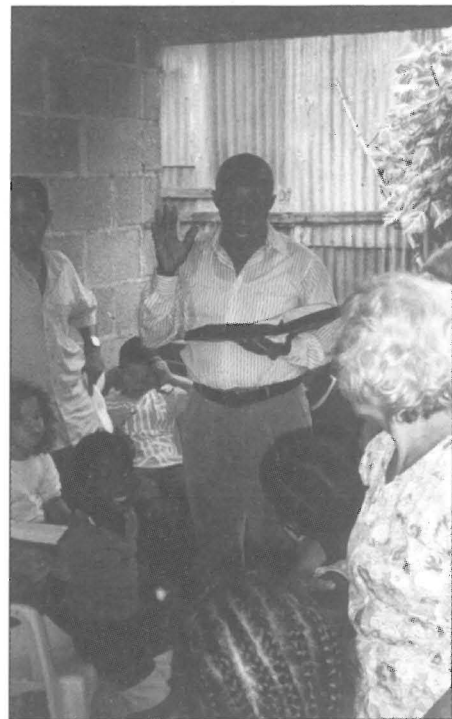

Foto: Paulus Eliasson

Invigningsfest med förkunnelse och sång.

många år sedan kom bort ifrån Herren, men som vi hoppas nu ska komma tillbaka till Frälsaren.

Isaias berättade under arbetstiden att han hade ett favoritbibelställe, som han citerade direkt ut minnet. Jag vill avsluta med att citera detta från Tit 2:11-14:

- Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är, medan vi väntar på det saliga hoppet, att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus skall träda fram i härlighet.

- Han har offrat sig själv för oss för att friköpa oss från all laglöshet och rena åt sig ett egendomsfolk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar." ■

VILL DU HJÄLPA TILL?

Juana och Elliot är bara ett exempel; en droppe i ett till synes oändligt hav av människor som lider.

Hjälp oss att sprida evangelium och humanitär hjälp till dessa människor!

Maranataförsamlingens postgiro

44 10 05-6

- Det är

Skolsituationen i vårt land dryftas och problemen ältas utan att man finner någon lösning: Mobbing, droger, misshandel, skolk och våldtäkter i skolorna, lärarna flyr från sina tjänster.

Men i Maranataförsamlingen har man denna sommar firat 25-årsjubileum av hemundervisningen, och föräldrarna har ingen tanke på att välja någon annan väg.

Här publiceras några uttalanden från mötet under sommarkonferensen då Pilgrimsskolan hade tacksägelsehögtid över Guds trofasta hjälp under år som gått.

att få bort den. Många höjde sina röster och sa att det här med att ta barn ur skolan kan vi inte tillåta. Det talades om maranata-skolorna runt om i landet. Men sanningen är att det aldrig funnits någon maranata-skola. Det var föräldrar som agerade. De hade brottats med frågorna om barnens fostran och sett utvecklingen i samhället och vad som sker inom grundskolan, hur barn påverkas och formas i denna gudlösa miljö. Kristna föräldrar tog det som en helig kallelse att själva få inpränta i sina barn och lära dem denna väg som är Guds väg.

Sedan gick åren, och det tillkom en ny skollag,

som fortfarande idag ger utrymme för hemundervisning. Det kallas för enskild undervisning. Det har varit en välsignelse för församlingen att vi tillsammans fått kämpa med dessa frågor om fostran och undervisning och få ha barnen mitt ibland oss.

Den grund som läggs i tidiga år är av stor betydelse för framtiden, vilken väg man än sedan väljer. Det Gud fått göra i en ung människa, bär han med sig hela livet.

Vi ser i samhället striden som står om barnen och ungdomen. Det finns nu många friskolor i vårt land. Vilken inriktning de annars än har, så har de ett gemensamt: de

Berno Vidén

Det finns mycket att lyfta fram när det gäller Pilgrimsskolan som nu fyller 25 år. Jag vill tacka Gud tillsammans med er. 25 år med Pilgrimsskolan – det är högtid!

Det var just sommaren 1977 i Malmköping som starten var. Jag hade precis gått ut nian och åkte till Malmköping. Där fick jag vara med på sommarskolan församlingen hade där hela sommaren. Det var en stor välsignelse.

Sedan dess har jag också fått vara med. Det har varit en kampfylld tid på många sätt, men inspirerande.

Många gånger har striden stått mellan om vi ska ha en skola eller helt enkelt bara undervisning.

För 25 år sedan, när många föräldrar fattade detta beslut att ta sina barn ur skolan, så blev det upprört i många kommuner. Det här ledde till att familjer flyttade från en kommun till en annan, där det var lättare att arbeta.

Här kan man dra en liten parallell med tidigare väckelsehistoria i andra frågor. Man fick flytta för sin tro och övertygelse.

Den lagparagraf föräldrarna först stödde sig på var § 35 i skollagen, en urgammal paragraf som stått oantastad i många år. Nu började politikerna självklart arbeta för

En skara barn sjunger i ett konferensmöte. Berno Vidén leder.

högtid!

har skrivit under på att de delar grundvärderingar som detta samhälle har. Grundvärderingar som inte alls är förenliga med Guds Ord. Men det är villkor som ställs för att man ska få statliga bidrag för sina skolor. Det är en skrämmande utveckling.

Nyligen uttalade sig nuvarande skolministern, Tomas Östros. Några socialdemokrater hade ifrågasatt om bidrag skulle utbetalas till religiösa friskolor. De menade att där kan det aldrig bli neutral undervisning.

Östros vill istället verka för att få in alla skolor i "skolfamiljen" för att genom bidragen även fortsättningsvis

kunna styra den inriktning alla skolor måste ha.

Det finns en oerhörd makt i penningen. Vi har aktualiserat det tidigare, när det gäller hur statsbidragen har fångat upp och styrt de kristna församlingarna. Men vi ser nu att också när det gäller skolfrågan, så används penningen på exakt samma sätt.

Men pris ske Gud, det finns en framkomlig väg! Vi har löften i Guds Ord när det gäller Pilgrimsskolan. När det gäller undervisningen av våra barn, så får föräldrarna själva gå in och ta ansvar tillsammans med syskonen i församlingen. Det är en oerhörd välsignelse. ■

Barnens rätt till sina föräldrar

Ur tal av Arne Imsen

Klipp ur MidnattsRopet 6/7-1979

Någon ställde frågan hur det blir om vi förlorar rätten att bedriva undervisning själva. Jag svarade att det handlar inte om rätt – det handlar om skyldighet. Med eller utan samhällets rätt, är det vår skyldighet att fostra barnen just av den anledningen att de är barn och att det är våra barn – inte samhällets. - - -

Det är fruktansvärt att se ur samhället försöker beröva de troende föräldrarna möjligheten att överföra sina värderingar och sin tro på barnen. Man tar riset ifrån dem, men också lusten. Istället för att trakassera dem och söka neutralisera deras fostrargärning borde samhället ingripa i de uppenbart sociala missförhållandena. Stäng systemen! Spriten är boven i dramat.

Det finns en annan institution som vi också måste ta itu med, därför att man där konserverar ett olyckligt system, och det är skolan. Skolan är inte nödvändig för undervisningen. Vi accepterar därför inte reservationslöst skolplikten i dagens situation. Vi kan acceptera undervisningsplikten och en provningsplikt, som vi själva har inflytande över.

Undervisning och skola är inte samma sak. Överför därför skolans resurser till områden som ger mer konstruktiva resultat. Ge föräldrarna möjligheter att undervisa sina barn och vi skall snart få en helt annan situation i vårt land. Det är inte lätt att tro att skola är liktydigt med undervisning. Ofta är det själva skolan som står i vägen för undervisningen. Därför säger vi: Lägg ner skolorna och skicka pedagoger och präster ut i förvärvslivet! Ta bort institutionerna och satsa på individualisering! Tro på människorna! Ge dem evangelium och vi kommer att gå en ny tid till mötes.

Alla organ som överordnar sig familjen måste bort eller reduceras. Institutionerna har en uppgift att fylla uteslutande i den mån de fungerar som tjänande organ. Barnen skall inte till skolan. Skolan skall komma till hemmet. Utbildningen är inte det väsentligaste. Sambildning, det nya begreppet, är det nödvändiga. Mor, far och barn bildas tillsammans. Föräldrarna förnyar och utvidgar sina kunskaper tillsammans med sina egna barn. Därigenom skaffar de sig färdigheter som inte begränsar sig till uppgifter enbart för det borgerliga samhället. Det är inte nödvändigt att våra barn blir advokater, läkare eller tandläkare. Det väsentliga är att de blir sanna och harmoniska människor med sanna livsideal, ärliga och uppriktiga emot sig själva och sin Herre. ■

Foto: Mikael Eliasson

Gertrud Johansson:

-Gud har förordnat familjen och församlingen som nätverk

År 1980 började jag med hemundervisning. Då var min äldsta dotter gammal nog. Jag är tacksam till de föräldrar som hade börjat, så att jag fick lära mig en väg.

Vi bodde i Göteborg, gangska ensamma, och det fanns ingenting tillrättalagt på något sätt. Vi var tvungna att skaffa läroböcker och börja själva. Man var utlämnad till Gud och hans omsorg. Vi var så beroende av Honom, och på det sättet växte något mycket djupare fram än det kunnat om allt varit tillrättalagt.

Foto: Mikael Eliasson

Hemundervisning handlar det ju om. Man pratar mycket om nätverk numera. Den ursprungliga familjen är i princip sönderslagen. Man har dagis, förskola, skola och fritids. Staten har det övergripande ansvaret.

Men vi har istället en väg som Gud visat oss. Den har familjen och församlingen som nätverk. Istället för bidrag från staten, så är vi beroende av Gud. Ekonomiskt, rent praktiskt beroende av Gud och vi får leva av nåd varje dag. Gud har förordnat

församlingen och familjen som nätverk för barnen. Där får de växa upp och fostras till gudsmänniskor.

Om du går in för hemundervisning, ska du veta att du måste bli beroende av Gud och ingenting annat i den dagliga gärningen.

Är du villig som förälder att lämna barnen i Guds händer, så att han får göra vad han vill med dem? Det kanske blir en väg som inte ser något ut i den här världen. Det kanske blir en framtid som verkar värdelös för människorna, men för Gud är det dyrbart att få tag i en människa som han kan använda och göra till ett redskap i sin hand.

Det är min bön och min längtan att barnen som jag fått vara med och undervisa får bli redskap i Guds hand. Det är den visionen och den längtan som drivit och varit en bärande kraft alla dessa år i kampen och striden. ■

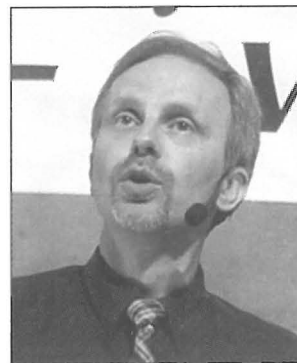

Foto: Bernt Vidén

Mikael Eliasson:

-Det fanns inget alternativ!

Jag kom direkt från gymnasiet till Maranata-syskonen i Småland. Den förste jag lärde känna var Fredrik Fredriksson, han skulle börja Pilgrimsskolan. Bertil och Ingegerd, hans föräldrar, var med och hjälpte mig. Jag var 16 år, bröt upp från en trygg tillvaro hemma hos mor och far och flyttade in i storfamiljen.

Det var helt naturligt att gå rakt in i Pilgrimsskolan. Det började på en servering. I Forsheda fick jag lära mig att vända biffar, rulla köttbullar och göra sås.

Sen kom jag till Stockholm och fick lära mig att diska. Jag stod i disken på Gamla Bro några månader först. Sen gick jag bibelskola och sedan fick jag börja i Pilgrimsskolans tryckeriundervisning.

Så gick åren och min förste son Paulus hade inte riktigt fyllt sex år då det var dags för honom att börja skolan. Dagen D kom jag på: ja, nu ska vi börja skolan idag; Pilgrimsskolan! Det fanns inget alternativ.

Det är just detta – finns det alternativ, då ska man välja alternativet. Men upplever man att det inte finns någon annan väg, då måste man ta steget och göra det som hjärtat säger eftersom det handlar om mina barn. ■

Foto: Mikael Eliasson

Britt Dahlberg:

-Genom okänt land...

Vi sjöng en sång här som jag kom att tänka på: "Vi går hand i hand genom okänt land." Det var verkligen okänt land vi beträdde när vi började med hemundervisningen. Jag sa häromdagen att hade jag vetat hur det skulle bli, så vet jag inte om jag vågat.

Men det är så i Guds verk; vi får inte reda på något i förväg, och det är väl tur det! Det är inte vi som ska utträtta något, vi är helt beroende av Gud och tack vare Honom har vi klarat att genomföra denna

undervisningsform.

Det väckte ju väldigt stor uppståndelse bland politikererna både på kommunal nivå och ända upp i riksdagen. Media bevakade oss, både radio, TV och tidningar. Allt det där fick vi över oss, och det var mindre roligt. Men Pilgrimsskolan blev ju känd över hela landet genom det. Vi har upplevt Guds trofasthet.

I Örebro har man nu uppmärksammat de kristna friskolorna, som man attackerat. Det märks att man

genom statsbidragen styr vad den kristna friskolan får innehålla. En socialdemokratisk politiker sa så här: "Ska man bedriva undervisning utifrån Bibeln, så får man göra det i församlingen!"

Tack och lov, tänkte jag, där har vi ett skydd. Än så länge får vi fortsätta, för vi har internationella konventioner som ger oss rätt att fostra barnen efter vår övertygelse. Framtiden får vi lämna i Guds hand. ■

Foto: Mikael Eliasson

Elisabeth Lindroos:

-Pilgrimsskolan – en hjärtesak!

Jag är tacksam för alla som började. Hade jag haft skolbarn då, vet jag inte om jag vågat. Tänk att det fanns föräldrar som vågade sätta igång, ta barnen ur skolan och börja undervisa själva!

När våra barn började komma i skolåldern, då fungerade redan Pilgrimsskolan. Det var liksom självklart. Man var med i församlingen och skulle ha hemundervisning. På det viset fick man hjälp att komma igång. Jag är också tacksam för alla som hjälpt till fastän de inte är föräldrar till

våra barn. Dels klarar man inte allting själv och dels behöver barnen flera än sina föräldrar. Jag är väldigt tacksam för den fostran som andra människor, syskon i församlingen, bidragit med.

När vi hade en skolavslutning tackade jag en gång barnen för att de ställt upp. De har insett att denna undervisning kanske inte på alla områden är så omfattande som de skulle fått i vanliga skolan. Men de är medvetna om att det här är något viktigt för oss och att det är Gud som kallat oss att

själva undervisa våra barn. Och att de får mycket annat som är bättre än vad de skulle ha fått i allmänna skolan. Jag är tacksam till Gud för den här vägen. Pilgrimsskolan är en hjärtesak. Jag kan inte tänka mig någon annan skolform.

Numera ska ju barnen in på dagis redan när de är nästan nyfödda och där ska de tas om hand. Sedan ska de gå i skola. De ska vårdas av andra hela tiden.

Redan när jag fick mitt första barn visste jag att det är vi föräldrar och vår familj som

ska fostra barnen. Jag har aldrig haft en tanke på att lämna bort barnen till något dagis. Vi har fått hjälpas åt. Man har syskon och vänner som hjälper till, men jag skulle aldrig kunna lämna barnen till samhällets dagis...

Jag vill också uppmuntra er andra som inte tagit detta steg med hemundervisning, ni som har småbarn som växer upp: Gå den här vägen! Ni kommer att få hjälp och stöd av andra som gjort samma sak, precis som jag har fått! ■

David Dahlberg:

-Var rädd om dina barn!

Foto: Mikael Eliasson

Då Pilgrimsskolan startade, 1977 i Malmköping, var jag faktiskt med. Jag undervisade inte, nej, jag fick istället vara med och dra in pengar när det skulle starta.

Jag är litet äldre, så jag hann gå den vanliga traditionella skolan. I lågstadiet var jag med om flera saker som inte var så trevligt. Jag hade ju inget annat val än att gå till skolan.

Det här var en liten skola i norra Sverige. I mitten av 60-talet kom maranataväckelsen, och mina föräldrar besökte mötena. Det var naturligt att vi barn skulle vara med. Vi tyckte det var jättespännande med maranatomöten.

Men så en dag när vi kom hem från skolan, mötte vi socialnämndens ordförande och sekreterare – eller assistent kanske det heter. De

kom körande från vårt hem när vi klev av skolbussen.

När vi kom in, var våra föräldrar uppskakade. De hade fått reda på att vi barn absolut inte skulle få besöka maranatomötena. Vi förstod ju inte det där, och mina föräldrar var väldigt chockade. Första mötena efter det de fått beskedet, fick vi barn stanna hemma på kvällen, men sen åkte vi med i alla fall.

Den kommun jag växte upp i var väldigt hårt hållen politiskt.

När jag sedan blev tonåring och kom upp i högstadiet, då hade skolsköterskan fått i uppgift att samtala med mig, så jag kallades in till henne. Hon ville höra med mig om dom kunde placera mig i något annat hem, så jag slapp bo hemma. Där var det ju så mycket... underförstått

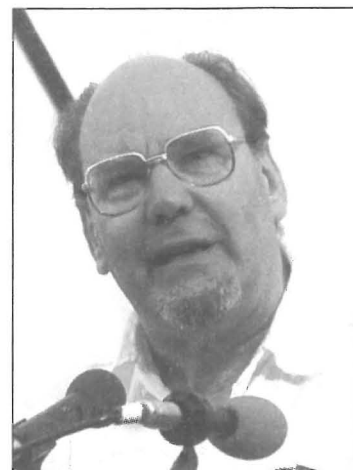
Maranata, bibelläsning och sång.

När man sett dessa krafter operera både för att slå sönder familjer och komma åt barnen, så tycker jag att det här med hemundervisning är ett stort tacksägelseämne. Istället för att skicka barnen hemifrån, kan det ordnas så att föräldrarna kan undervisa hemma.

Jag visste ju vilka saker jag varit med om i småskolan, så jag blev väldigt tacksam när vi började med hemundervisning i församlingen.

Jag vill säga till dig som är förälder idag: var rädd om dina barn. Det finns många illvilliga krafter som vill uppsluka dem, både på politiska och andra vägar. Gud välsigne dig att ta vara på möjligheterna och fortplanta Jesus Kristus i dina barn! ■

Den förföriska giftfabriken

Arne Björkman granskar

Film- och tv-producenter i Sverige och USA förlöjligar kristen tro och kärnfamiljen. De glorifierar mörkret och destruktiviteten. Falskhet, fulhet och ondska har blivit deras ideal, påstår en av USA:s främsta filmkritiker i en mycket omtalad bok.

Under sina första år höll filmindustrin en hyfsad moralisk nivå. Det stora förfallet inom filmen började ske under 1960-talet, då samhället fick knarkradikaler, studentvänster, sex- och abortradikalism, porrutbud och flower power-kultur. Och då "sedlighetsparagrafen" avskaffades i Sverige omkring 1970, så vällde porrvågorna in i landet och fram på biodukarna. Med knarket, sexliberalismen och porren följde det råa och omänskliga filmvåldet. Det fick femtiotalets filmkrig med Errol Flynn att se ut som rena rama barnleken. Filmsagorna blev tuffare och mer bloddrypande. Och med det hårda filmvåldet ökade gatu- och samhällsvåldet.

Då de första "seriösa" filmerna om ockultism – *Rosemary's baby* och *Exorcisten* – gjorde sina segertåg på all världens biografer, så hade dörrarna öppnats för ockult påverkan av den annars andligt ointresserade medelmedborgaren.

Det skulle bli mycket värre både i Sverige och USA. Det fanns de i USA som ansåg att amerikansk film hade nått lågvattensmärket. Till slut slog den kände amerikanske filmkritikern Michael Medved näven i bordet och röt till: Filmmakarna i Hollywood förlöjligar kristen tro och familjeliv och glorifierar mörkret och destruktiviteten! Falskhet, fulhet och ondska har blivit deras ideal!

Ja, det här och mycket mer skrev han i sin avslöjande bok "Hollywood versus America – Popular Culture and War on Traditional Values".

EN ANKLAGELSE

I början på 1990-talet kom Michael Medved ut med sin bok, som vållade stor debatt i USA. Boken är en anklagelse mot hela den amerikanska film- och tv-industrin. Medved hävdar att Hollywood har förvandlats från en drömfabrik till en giftfabrik.

I Ann Katrin Agebäcks reserapport "Samtal i Hollywood" refereras innehållet i Michael Medvets omdiskuterade bok. Agebäck är f.d. censor vid Statens biografbyrå. Hennes skrift är utgiven av Vårdskildringsrådet, som sorterar under Kulturdepartementet.

Enligt Agebäck anklagar Medved Hollywoods film- och musikindustri för att hylla antisociala livsmönster och attackera traditionella västerländska värderingar. Medveds oro gäller effekterna på barnen och samhället, inte bioindustrins sinande biljettkassor.

Frågan Medved ställer i sin bok är: "Vad händer med ett samhälle som ständigt bombarderas med negativa bilder och där negativa livsvärderingar upphöjs och glorifieras?"

Michael Medved är imponerad av filmens form och tekniska kvaliteter. Men innehållet i filmerna i vår tid anser han vedervärdigt. Oscar-nomineringen 1991 av filmerna "När lammen tystnar" och "Cape Fear" tar han som ett exempel på hur Hollywoods filmindustri har en stark dragning åt det mörka och destruktiva, åt ondska och perversion. Medved påpekar

att också den amerikanska filmakademien – som nominerar filmer till Oscarpriserna – har smittats av filminustrins demoni av det mörka, grymma och kaotiska.

I sin kritik mot Hollywoods filmer delar Medved in dem i tre huvudområden: kristendomen, familjen och förfulningen. Han hävdar att kristendom och familjeliv ständigt attackeras, medan fulhet och ondska istället hyllas.

Attacken mot den kristna tron genom-syrar allt Hollywood producerar idag, hävdar Medved. Tidigare skildrades predikanter och pastorer med respekt och sympati. I vår tid beskrivs de som galna eller korrumperade.

BLINDA FÖR OMVÄRLDEN

Den här antikristna attityden hos filmmakarna saknar förankring hos det amerikanska folket, det hävdar Medved bestämt. Han hänvisar till en undersökning i Newsweek i januari '92, där det kom fram att 78 procent av amerikanerna ber till Gud och 40 procent besöker gudstjänster varje vecka. Det är fem gånger fler än de som går på bio.

Av filmmakarna i Hollywood är det däremot endast sju procent som påstår sig vara troende. Och här ligger alltså förklaringen till den antikristna tonen i filmerna, menar Medved. "Blinda för omvärlden fortsätter de envist att producera liknande filmer, trots att många av dem gått dåligt ekonomiskt."

I TV skymfas inte den kristna tron lika öppet, men den lyser istället med sin frånvaro.

För Hollywood förekommer religion endast i form av reinkarnation eller spiritism. Medved ger exempel: "Ghosts",

"Jacobs steg" och "Beetlejuice".

Hollywoods andra hatobjekt är familjen, menar Medved. Han hänvisar till en undersökning från -91, som visar att 65 procent av amerikanerna anser att familjevärderingar är i stark upplösning i dagens USA: Ändå uppger 67 procent att deras egen erfarenhet av familjeliv är mycket god och att de har en bra relation till sina barn.

VRÅNGBILD AV ÄKTENSKAPET

Hur kan nu amerikanerna ha en så dålig bild av omvärldens familjeuppfattning? Jo, Medved anklagar film- och tv-industrin för resultatet. Värst anser han hyllningen av den frigjorda sexualiteten vara, där sex framställs endast som en fysisk njutning på samma gång som kärlek inom äktenskapet skildras som trist eller obefintlig. I tv-program framställs utomäktenskapliga förbindelser 14 gånger oftare än äktenskapliga.

Om Hollywood någon gång väljer att skildra äktenskapliga förhållanden, framställs de som olustiga, fyllda av förtryck och ofta farliga. Det här får man veta i filmerna: Äktenskapet är ett helvete, och föräldrar är grymma barnmisshandlare eller rentav mördare.

På bioduken dominerar alltså det destruktiva i familjelivet. Föräldrarna framställs ofta som elaka och arroganta, medan barnen skildras som förståndiga och allvetande. I filmerna har föräldrarna allt att lära av barnen – men inte tvärtom. "Superbarnen" har tagit över. Filmerna underminerar den naturliga föräldraauktoriteten.

Och medan filmmakarna i Hollywood förlöjligar kristendom och familjeliv, så glorifierar de det mörka och perversa och destruktiva i tillvaron. Falskhet, fulhet och ondska har blivit högsta ideal.

FILMVÅLDET FARLIGT

Den vanligaste förfulningen är enligt Medved det mycket dåliga och vulgära språket i filmerna. Det handlar inte om tufft språk i tuffa miljöer, utan om dåligt och rått språk i alla typer av miljöer, även i barn- och familjefilmer.

En annan mycket vanlig förfulning är filmvåldet. Och det är mycket farligt, eftersom det får folk att härma det och bete sig antisocialt. Det är därför våldet ökar på gator och torg.

Hollywood försvarar sig med att filmvåldet endast reflekterar ett våldsamt

samhälle. Men Medved ser ingen logik i ett sådant resonemang. Han hävdar bestämt: filmvåldet överträffar vida det våld, som behövs för att skildra verkligheten.

Hollywoods filmvåld riktigt frossar i makabra detaljer, råhet och sadism. I filmerna glorifieras våldet utan förankring i verklighetens trista våld.

Förr sade man ofta att den som inte vill höra och se kan stänga av teven eller strunta i att gå på bio. Det håller inte Medved med om. Idag finns inte längre det valet, menar han, för populärkulturen finns överallt i samhället.

VÄRRE I SVERIGE ?

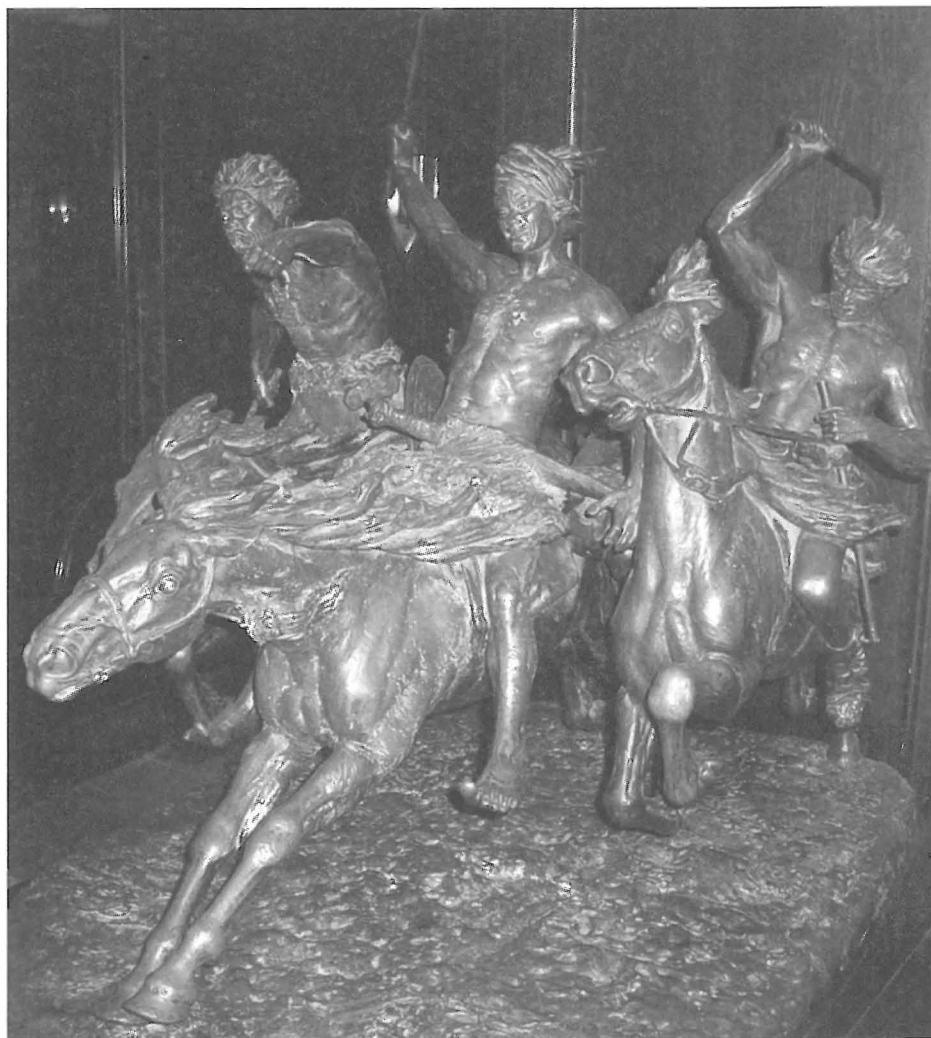
Överallt sprider film- och tv-giftet ut sig. Sverige är naturligtvis inget undantag. Det kanske är värre här i landet än i USA. Våld, homosexualitet och bisexualitet skildras som högst normala självklarheter, fast det är tvärtom. I långfilmer och tv-serier och debattprogram propagandas det vilt för en pervers livsstil, på samma gång som kärnfamiljen angrips. För inte länge sedan fällde Gransknings-

nämnden tv-programmet Tabu i SVT. I programmet – som kallades debattprogram – satt flera homosexföreträdare och klassade ner kärnfamiljen och påstod att homosexualitet är den enda rätta livsstilen. Bland mycket annat osunt och ondskefullt sades det:

"Familjen är livsfarlig för barnen" och "kärnfamiljen är enbart ett påhitt". Påhejad av programledaren så fastslogs också att äktenskapet enbart är en juridisk handling och inte har någon annan innebörd. Det sades också att äktenskapet mellan man och kvinna är diskriminerande.

Tyvärr är det så att människor blir påverkade av den här typen av filmer och tv-program. Man har en känsla av att det svenska folket är eller håller på att bli lika välindoktrinerat som det tyska under Hitler-regimen. Det som förr betraktades som ont och perversast anses idag som något normalt. Så nog har Michael Medved rätt i sin analys:

Filmer och TV förlöjligar kristen tro och familjeliv och glorifierar mörkret och destruktiviteten. Falskhet, fulhet och ondska har blivit dagens paroll. ■

"Hunnerna" av Carl J. Bonnesen på biograf Röda Kvarn i Stockholm illustrerar på ett träffande sätt filmindustrins våldsamma framfart; man lämnar intet levande efter sig!

Skapad till gemenskap med Gud!

Predikan av Mikael Eliasson från
Sommarkonferensen 2002

Johannesevangeliet 17:1

Jesu översteprästerliga
förbön

17 Sedan Jesus hade sagt detta, såg han upp mot himlen och bad: "Fader, stunden har kommit. Förhärlika din Son, för att Sonen må förhärlika dig. Du har gett honom makt över alla människor, för att han skall ge evigt liv åt alla dem som du har gett åt honom. Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanna Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus. Jag har förhärlikt dig på jorden genom att fullborda det verk som du har gett mig att utföra. Fader, förhärlika nu mig med den härlighet som jag hade hos dig innan världen var till.

"Jag har uppenbart ditt namn för de människor som du har tagit ut ur världen och gett mig. De var dina, och du gav dem åt mig, och de har hållit fast vid ditt ord. Nu har de förstått att allt vad du har gett mig kommer från dig. Ty de ord som du har gett mig har jag gett dem, och de har tagit emot dem och har verkligen förstått att jag har utgått från dig, och de tror att du har sänt mig.

"Jag ber för dem. Det är inte för världen jag ber utan för dem som du har gett mig, eftersom de är dina. Allt mitt är ditt och allt ditt är mitt.

17:20 (genom deras ord Apostolernas ord (NT) skulle vid sidan av GT vara förgrundsbild)

17:1 Joh 12:23,
17:2 Matt 28:18,
17:3 1 Joh 5:20,
17:4 Joh 4:34,
17:5 Joh 1:1,
17:6 Joh 6:37,
17:8 Joh 16:27, 30,
17:10 Joh 16:15,
17:11 Joh 10:30

174

och jag är förhärlikt i dem. Jag är inte längre kvar i världen, men de är kvar i världen när jag går till dig, Helige Fader, bevara i ditt namn dem som du har gett mig, för att de skall vara ett, liksom vi är ett. Medan jag var hos dem, bevarade jag i ditt namn dem som du har gett mig. Jag vakade över dem, och ingen av dem gick förlorad, ingen utom förärvets man, för att Skriften skulle uppfyllas. Nu går jag till dig, och detta säger jag medan jag är i världen, för att deras hjärtan skall vara fyllda av min glädje. Jag har gett dem ditt ord, och världen har hatat dem, eftersom de inte är av världen, liksom inte heller jag är av världen. Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda. De är inte av världen, liksom inte heller jag är av världen. Helga dem i sanningen, ditt ord är sanning. Liksom du har sänt mig till världen, så har jag sänt dem till världen. Och jag helgar mig för dem, för att de skall vara helgade i sanningen.

Men inte bara för dem ber jag, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig. Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i

17:12 Ps 41:10, 109:8, Joh 6:39,
17:13 Joh 15:11,
17:14 Joh 15:18,
17:15 Matt 6:13, Luk 22:32,
17:18 Joh 20:21,
17:19 1 Kor 6:11, Hebr 10:10,
17:20 Joh 16:13,
17:21 Joh 10:38, 1 Joh 1:1

Johannesevangeliet 18:14

oss, för att världen skall tro att du har sänt mig. Och den härlighet som du har gett mig har jag gett dem, för att de skall vara ett, liksom vi är ett. Jag i dem och du i mig, för att de skall vara fullkomligt föräntade till ett. Då skall världen förstå att du har sänt mig och har älskat att du har sänt mig och har älskat dem så som du har älskat mig.

Fader, jag vill att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig, så att de får se min härlighet som du har gett mig, eftersom du har älskat mig innan världens grund var lagd. Kattfärdige Fader, världen har inte lärt känna dig, men jag känner dig, och de vet att du har sänt mig. Jag har gjort ditt namn känt för dem, och jag skall göra det känt, för att den kärlek som du har älskat mig med skall vara i dem och jag i dem.

Jesu blir förrädd
och fängslad

18 När Jesus hade sagt detta, gick han med sina lärjungar över bäcken Kidron. Där låg en trädgård dit han och hans lärjungar gick. Men Judas, han som skulle förråda honom, kände också till det stället, eftersom Jesus ofta hade varit där med sina lärjungar. Judas tog med sig den romerska väkten och ett antal av översteprästernas

och fariseernas tjänare och kom dit med facklor, lyktor och vapen. Jesus, som visste om allt som skulle hända honom, gick ut och sade till dem: "Vem söker ni?" De svarade: "Jesus från Nasaret." Han sade till dem: "Jag är." Bland dem stod också Judas, han som förrådde honom. När Jesus sade till dem: "Jag är," vek de tillbaka och föll till marken. "An de gång frågade han dem: 'Vem söker ni?' De sade: 'Jesus från Nasaret.'" Jesus svarade: "Jag sade er att det är jag. Om det alltså är mig ni söker, så låt dessa gå!" Det ord som han hade talat skulle nämligen gå i uppfyllelse. "Av dem som du har gett mig, har jag inte förlorat någon enda." Simon Petrus, som hade ett svärd, drog det och högg till översteprästens tjänare och högg så av honom högra örat. Tjänaren hette Malkus. Jesus sade till Petrus: "Stick ditt svärd i skidan! Skulle jag inte dricka den kalk som Fadern har gett mig?"

Söldaterna med sin betelhavare och judarnas tjänare grep nu Jesus och band honom. De förde honom först till Hannas, svarfar till Kajfas, som var översteprästen det året. Det var Kajfas som hade gett judarna det rådet att det var bäst att en man dog i folkets ställe.

18:1 Båden Kidron Backavägen sträcker sig i sydlig riktning och skägar Jerusalems och Oclberget åt.

18:1 en trädgård Gethsemane

17:23 1 Kor 6:17,
17:24 Joh 14:3,
17:25 Joh 7:29,
17:26 Joh 15:9,
18:1 2 Sam 15:23, Matt 26:36,
Mark 14:32, Luk 22:39,
18:3 Matt 26:47, Mark 14:43, 1 Luk 22:47

18:3 Joh 19:28,
18:9 Joh 6:39,
18:11 Matt 26:39,
18:12 Matt 26:57, Mark 14:53,
Luk 22:54,
18:14 Joh 11:49.

175

I Johannes evangeliums första kapitel står det så här (v10-11): "Han var i världen och världen hade blivit till genom honom, och världen kände honom inte. Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom."

Låt oss göra det klart för oss en gång för alla, något som bör sägas vid varje tillfälle vi får: Vi är skapade av Gud, vi skapades till hans avbild. Vi är skapade till att gestalta och återspegla Honom på jorden, att mångfaldiga Gud på jorden.

Jorden är skapad för att härbärgera människan på den plats där hon som skapelsens krona ska bo och vara verksam. Vi är skapade till Guds avbild, och låt oss inte göra denna sanning till en teori. Vi har hört teorier om hur saker och ting kommit till. Det finns olika filosofier och tankar. Men att Gud skapade människan är ingen filosofi, tanke eller teori – det är Guds suveräna ord:

"I begynnelsen var Ordet och Ordet var hos Gud och Ordet var Gud. Genom det har allting blivit till..." Genom Ordet, genom Jesus Kristus.

Vi får inte kompromissa på något vis och säga: "Det här är vår syn på saken, det finns olika läror och vi tror att det är så här."

Vi är skapade till Guds avbild och får inte vara rädda för att proklamera denna underbara sanning, än om vi riskerar att bli stämplade som fanatiker. Tack och lov att man kan få vara en Herrens fanatiker, ett Herrens vittne och en Herrens budbärare i denna tid, när allting är så flummigt, så dimmigt och luddigt. Tänk att vi får ha Guds Ord i dess helhet; från pärm till pärm. Vi behöver inte rycka loss en enda vers och försöka tumma bort den med några mänskliga slutsatser. Nej, vi får presentera Ordet och säga att det är inspirerat av den helige Ande och givet åt människor att efterfölja och åtylda. Inte dissekera, diskutera och skära sönder.

Gud vare tack att vi fått hans Ord

från himmelen, framburet genom budbärare på jorden, budbärare som också var skapade av honom. Varför? Jo, därför att han ville mångfaldiga sig själv, han ville att det han representerade i himmelen skulle bli mångmultipliserat och sprida sig över hela jorden. Det var Guds vilja att Edens härlighet skulle utbredas, spridas över hela jorden så att den blev en global Edens lustgård där människan gick omkring, uttalade ord och skapade; var Hans redskap på jorden. Gud hade aldrig tänkt att vi skulle behöva använda någon hacka eller annat redskap, att vi skulle behöva svettas och arbeta, bli törstiga och hungriga. Vi skulle ha allt i Honom. Han skulle vara vår källa som skulle släcka vår törst, Han skulle vara mättnaden för vår ande.

hade ju inte ens vandrat med Jesus. Ska vi lita på honom? Denne före detta mördare, ska vi låta honom få sådan auktoritet? Om vi börjar titta på hans förflutna; hur var det med honom egentligen? Med vilken legitimitet talar han till oss i det tjugoförsta århundradet? Nu har vi teologer; helst liberala sådana, och vi har ett budskap som är mycket mera aktuellt, menar man. Så skär man sönder Guds eviga och underbara och härliga Ord. Så här står det:

"De ord som du har gett mig har jag gett dem och de har tagit emot dem och har verkligen förstått att jag har utgått från dig. De tror att du har sänt mig." (Joh. 17:8)

Jesus hade talat till sina lärjungar. Han visste vilka kärll han hade att göra med, han visste hur bräckliga och svaga de var, han fick ständigt ta itu med dem.

Han får ständigt ta itu med vår svaghet, han vet vilka kärll vi är – och ändå har han gett oss sitt Ord.

Jesus har förtroende för sitt eget Ord; att det består och inte vacklar. Han visste också att de som han givit sitt Ord skulle bära fram det. När Ordet speglas från olika håll, får man flera dimensioner. Man får perspektiv på Jesus Kristus, hans person och härlighet och på de möjligheter som han har därigenom

”Vi är skapade till Guds avbild och får inte vara rädda för att proklamera denna underbara sanning, än om vi riskerar att bli stämplade som fanatiker. Tack och lov att man kan få vara en Herrens fanatiker ... i denna tid, när allting är så flummigt, så dimmigt...”

Gud hade givit åt Adam och Eva myndighet och makt. Genom de ord som de talade, skulle de på samma sätt som Gud själv mångfaldiga skapelsen och Edens härlighet utöver hela jorden.

Men människan är upprorisk och vill gå sin egen väg och söka sitt eget. Så var det, så är det och så kommer det att förbli med människan, till dess att Gud själv stiger ner. Människan vill gärna lyssna på tvivlets röster som talar: skulle då Gud ha sagt? Skulle Gud ha talat? Det är ormens säd som sår in tvivel. Han visste vad Gud hade sagt, men han ifrågasatte det. Precis likadant ifrågasätter man idag. Kan Guds Ord vara sant? Det finns fyra olika evangelier – det är fyra olika evangelister; människor som skrivit ner olika saker som inte ens stämmer emellan.

Paulus var inte med från början, han

att det belyses från olika håll.

Vi ser idag en fruktansvärd trend av liberal teologi som är så fruktansvärt fördärlig för människor som önskar söka sig fram på Guds väg. Så får de höra att "tro som du vill, var och en blir salig på sin tro".

Vad är det för något?

Det finns ett underbart ord som har presenterats från himlen. Det har sitt ursprung i höjden, hos Fadern genom Sonen och den helige Andes kraft. Det har blivit framburet till oss för att vi ska bli saliga, inte på vår egen lilla hopsnickrade tro, men genom Hans härlighet, den som är absolut, evig och har sitt ursprung i himmelen. Vi måste få tag i denna härlighet, vi måste komma tillbaka, återfå den första kärleken till Jesus Kristus och hans ord.

Temat vi har detta år på sommarkonferensen är "I världen, men icke av världen." Vi läste i Joh 17 att "sedan Jesus hade sagt detta, såg han upp emot himmelen". Jesus hade undervisat en lång stund. I flera kapitel kan vi läsa om hur Jesus undervisar just dessa utvalda – sina lärjungar. Han står inte här inför skarorna och undervisar, utan han vänder sig till ett förhållandevis litet antal personer. Några kapitel tidigare sa han så här:

"Till en dom har jag kommit i världen för att de som inte ser skall se och för att de som ser skall bli blinda. Några fariséer som var med honom hörde detta och sade: Inte är väl också vi blinda? Jesus sade: Om ni vore blinda skulle ni inte ha någon synd. Men nu säger ni att ni ser. Därför står er synd kvar." (Joh. 9:39-41)

Talar Jesus här om fysisk blindhet? Nej, han talar om andlig blindhet. Man kan alltså vara seende och ändå inte se och hörande utan att registrera vad om sägs. Kan det vara möjligt att man går på möten, ser och hör, men ändå inte förstår? Kan man vara kristen, ha växt upp i ett kristet hem, gått på möten och fått höra budskapet men ändå inte ha hört och sett Jesus? Ja, man kan uppenbarligen ha gjort det, därför Jesus säger: "de som ser de ska inte se". De blir blinda. I den stund man fått höra evangelium har man ett väldigt ansvar.

Vi som hört ett så allvarligt budskap under många år, vi har ännu större ansvar i denna tid. Det är faktiskt så allvarligt, att vi inte längre förfogar över vår egen tid. Vi har inte längre rätt att säga "nu tänker jag göra det" och "nu tänker jag åka dit" eller "nu tänker jag dra mig tillbaka". Vi har faktiskt fått oss meddelat ett budskap och vi har tagit steg som ger oss ansvar bära fram detta budskap.

Jesus säger i Joh 12:

"Stunden har kommit då Människosonen skall förhärligas. Amen, amen säger jag er: Om vetekornet inte faller i jorden och dör, så förblir det ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt. Den som älskar sitt liv förlorar det, och den som hatar sitt liv i den

här världen, han skall bevara det och vinna evigt liv." (Joh 12:23-25)

Hur är det ställt med dig och mig? Det är väl inte så att vi på den dagen ska befinnas vara överträdare? Jesus säger också att den som satt sin hand till plogen och sedan ser sig tillbaka, han är Honom icke värdig.

Vi har tagit steg, vi har hört budskapet, vi har mött kallelsen. Vi har

denna dödsprocess. Hela vår inre varelse, vår mänskliga natur, vill hela tiden synas, visa sig, göra sig påmind. Jag måste få, kan inte jag...

När Jesus var i Getsemane, sa han: "Nu är min själ i djup ångest. Vad skall jag säga? Fader fräls mig från denna stund." Var det möjligt att Jesus bad Fadern frälsa honom från denna stund? Naturligtvis, han blev frestad i precis allt,

som du och jag, men dock utan synd. Han visste att människans enda chans att komma till Gud var att han gick hela vägen och tömde kalken till sista droppen. Att han lät sig spikas upp på korset. Han var oskyldig, visste att han hade rätten på sin sida, hade Fadern på

sin sida. Han var syndfri. Det fanns ingen anklagelse som kunde fälla honom. Ändå tog han vår synd och missgärning på sig. Hela världens synd lades i hans kropp på korset. Där gick döden in i hans liv.

I Joh 13:1 står det: "Han hade älskat sina egna här i världen, och han älskade dem in i det sista." Han älskade även Judas, på samma sätt som han älskade Petrus, Johannes och Tomas. Han visste att i hans absoluta närhet fanns en som skulle förråda honom, trots att han varit med Jesus hela tiden. Men ändå gav han sitt liv för alla människor, han gick hela vägen ända ned till dödsriket. Han visste att det han gjorde skulle leda många till frälsning. Det skulle innebära att många leddes in i himlen och upplever härligheten.

Om inte vetekornet faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn. Tänk om denna dödsprocess fick gå över våra liv. Om vi accepterade denna process, så att den kraft av liv som finns där fick möjlighet att komma dithän att vi kom till en slutpunkt där vi inte ser någon annan möjlighet. Vi slutar upp med att sparka och slå åt olika håll, slutar upp med att försöka brösta oss och synas; löpa än hit och än dit på olika konferenser och tillställningar för att få en ny kick och ny upplevelse. Om vi låter döden göra sitt inträde i våra liv, så kan livet få springa

”Jag bröt upp för tjugo år sedan eller för fem år sedan – räcker inte det? Den som älskar sitt liv, han förlorar det, men den som hatar sitt liv i denna världen...”

hört att Jesus kommer snart, vi har hört väckelsesångerna, tagit del av underbara väckelsemöten och bibelstudier. Vi har fått så mycket. Kanske vi har brutit upp – men sedan då? Vad gjorde vi sedan? Har vi slagit oss till ro med det vi fått, och tycker att nu har vi det så gott här. Här är oss gott att vara. Det har gått en lång tid, och vi tycker att vi inte behöver bryta upp och börja pionjärbete igen.

Jag bröt upp för tjugo år sedan eller för fem år sedan – räcker inte det? Den som älskar sitt liv, han förlorar det, men den som hatar sitt liv i denna världen... Vad är det för hat som talas om här? Vad är det för död? Det är samma hat som det Jesus Kristus bar på då han gick här på jorden. Han såg orättfärdigheten, han såg tillståndet bland dem som uppträdde som ledare, religiösa företrädare. Han hatade deras falskhet. I Hebréerbrevets första kapitel läser vi: "du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet, därför har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder".

Vi måste förstå vad det innebär att vara i världen men inte av världen. Inte av världen. Vad finns det för förutsättningar att klara sig och överleva i världen? Nej. Vetekornet måste falla ner i jorden och dö för att bli många korn.

Alltför ofta finner vi just denna process så fruktansvärt smärtsam att den aldrig får äga rum i våra liv. Vi tillåter inte

fram. Jesus själv, han som är livet, får uppfylla oss, så människor kan bli frälsta därigenom att vi älskar dem fram till korset såsom Jesus älskade dig och mig fram till Golgata.

Hur ska vi kunna bestå i den här hårda, svåra tiden, när allt är så komprimerat? Det går så fort. Hur ska vi kunna bli bevarade i världen? Jo, därigenom att denna dödsprocess fått göra sitt inträde i oss, och det nya livet springer fram. Då får vi uppleva det som står omtalat i Joh 14. Jesus märker att lärjungarna är oroliga. Han talar på ett sätt de inte får grepp om.

När vi träder ut på djupet är det precis som om grunden vi stått på börjar darra och det känns så osäkert. Men då säger Jesus: "Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro också på mig." Han säger det flera gånger: Tro på Gud. Tro också på mig.

Längre fram i kapitlet frågar en annan lärjunge:

- Herre, hur kommer det sig att du vill uppenbara dig för oss och inte för världen? Jesus svarade: Om någon älskar mig, håller han fast vid mitt ord och min Fader skall älska honom och vi skall komma till honom och ta vår boning hos honom. Den som inte älskar mig håller inte fast vid mina ord. Det ord som ni hör det är inte mitt utan kommer från Fadern som har sänt mig. Detta har jag talat till er, medan jag är kvar hos er.

Och i vers 27:

- Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa.

Hur ska vi göra, hur ska det här gå? Ska jag behöva bryta upp på nytt, ska jag ta nya steg? Det klarar jag inte. Jag är för gammal nu, det här går inte. Det gör det inte, men pris ske Gud för Jesus Kristus! Om vi är i Jesus så är det inte längre du och jag som ska göra det ena eller andra. Det är Fadern som i Jesus Kristus genom oss ska utföra hans gärningar här på jor-

den. Hur då? Genom att vi håller fast vid Hans Ord och inte förnekar Hans namn. Pris ske Gud!

Hela denna undervisning bygger upp emot det klimax som inträder då Jesus går ut. När Jesus sagt detta, gick han med sina lärjungar över bäcken Kidron. Han hade anvisat vägen. De kunde inte fatta allt, men han hade sagt: Ni kommer att förstå när den helige Ande kommer över eder. Då skall ni förstå, och då skall ni kunna ta emot och fatta.

När den helige Ande kommer över eder... Det är förutsättningen, syskon, att vi blir uppfyllda av den helige ande, att han kommer över oss så att vi kan fatta de rätta besluten och gå den rätta vägen för att kunna nå de rätta människorna; de som redan är väckta. De rätta orden ska komma ur vår mun för att människor ska kunna bli frälsta och befriade.

därför att den hatar vår Frälsare. Världen hatar när den får höra att Jesus lever. Men det finns människor som längtar efter vatten, som längtar efter mättnad för sin hungriga själ. De kommer att säga ja och amen när de får höra budskapet om Jesus. Det är dem vi måste nå och förmedla dem samma kärlek som Han hade till oss.

På samma sätt som Jesus älskat varje människa, får vi älska dem. Alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud. Men åt alla dem som tror och tar emot, ger han makt att bli Guds barn. Var och en av oss är innesluten i Guds kärlek. Vi måste komma i funktion på ett mycket bättre sätt. Låt oss bedja tillsammans, tacka Jesus för att vi får ta nya steg i Hans namn.

I all Jesu undervisning för han gång på gång fram så underbara löften. Han säger

så här:

- Den som tror på mig skall utföra de gärningar som jag gör, och ännu större än dessa skall han göra, ty jag går till Fadern. Vad ni än ber om i mitt namn skall jag göra för er – för att Fadern skall bli förhårligad i Sonen. Om ni ber om något i mitt namn, så skall jag göra det. (Joh. 14:12)

Jesus säger vidare i nästa kapitel: Om ni förblir i mig och i mina ord, så be om vad ni vill, och ni skall få det.

Och i nästa kapitel säger han: Vad ni ber Fadern om i

mitt namn, det skall han ge er.

Det finns så underbara löften och en så underbar väg. Jesus vill ge oss av sitt eget. Låt oss återvända tillbaka till husets ingång, krypa ner och uppleva strömmen som går där under tröskeln! Då får vi känna att det bär när vi kommer ut på djupet. Det lyfter och bär.

Alla oväsentligheter sköljs bort, allt meningslöst pladder och prat. Så underbart att strömmen får skölja igenom och man lyfts över omständigheterna och får sätta tro till det Jesus har sagt. Då får vi också se hans gärningar på ett underbart sätt ibland oss. ■

”Genom att umgås med Jesus och hans ord får vi mer av hans kärlek. När vi vandrar i umgängelse med honom. Vi tycker att vi inte klarar av ta nya steg. Men han ska leda, han ska styrka steg för steg i de beslut vi måste fatta och de steg vi mycket snart måste ta. Tiden är kort, Jesus kommer snart.

Genom att umgås med Jesus och hans ord får vi mer av hans kärlek. När vi vandrar i umgängelse med honom. Vi tycker att vi inte klarar av ta nya steg. Men han ska leda, han ska styrka steg för steg i de beslut vi måste fatta och de steg vi mycket snart måste ta. Tiden är kort, Jesus kommer snart. Och vi får uppleva det Jesus säger till lärjungarna:

- Om världen hatar er, skall ni veta att den har hatat mig innan den hatat er. Om ni vore av världen, skulle världen älska er som sina egna. Men ni är inte av världen, utan jag har utvalt er och tagit er ut ur världen, Därför hatar världen er. (Joh 15:18-20)

Detta är normaltillståndet vi får leva i om vi följer Jesus. Världen hatar oss

Text: Stig Andreasson

Den franska anti-sektlagen

Sektpsychos i Västeuropa.

Antalet religiösa sekter, österländska religionsformer och nyandliga riktningar har utan tvekan ökat i hela Västeuropa under de senaste årtiondena. Några av dessa religiösa sammanslutningar har varit orsak till stora mänskliga tragedier, som t.ex. kollektiva självmordshandlingar.

Det har också hänt att de som blivit medlemmar i en eller annan nyandlig rörelse totalt avskurits från all kontakt med sina familjer. Andra har som följd av religiös indoktrinering hamnat hos psykiatriker och psykologer för långvarig terapi. Allt detta har skapat en sorts "sektpsykos" i en stor del av Västeuropa. Allt som är nytt och allt som avviker från den officiella religionens mönster blir sett på med stor misstro.

Själv ordet "sekt" uttrycker i sig självt något skadligt och farligt. Den grupp som får sektstämpeln på sig blir betraktad som en farlig fiende till landets kultur och den allmänna religiösa strukturen.

Kartläggning av sekter i Frankrike

För att råda bot på sektproblemet tillsatte det franska parlamentet år 1996 en arbetsgrupp, som skulle utarbeta en rapport över sekternas aktiviteter i landet. I varje franskt län finns en speciell avdelning av Polismyndigheten, som kallas "Renseignements généraux" (Allmänna upplysningar). På deras kontor finns det sedan åtskilliga år en polisinspektör som bl. a. har den speciella uppgiften att kartlägga områdets religiösa struktur.

Personligen har jag faktiskt en del roliga minnen från den tid då vi bodde i Albi i sydvästra Frankrike. Eftersom Albi är länshuvudstad var det en polisinspektör på stadens poliskontor som skulle kartlägga länets religiösa situation. I likhet med många av sina kolleger var han väl närmast en religiös analfabet, men han var en trevlig herre som ofta uppsökte oss för att få lite förklaring på vad olika religiösa riktningar egentligen stod för. Han var tacksam för hjälpen och gjorde oss många gentjänster då det gällde administrativa frågor.

Rapporten från parlamentets arbetsgrupp skulle bygga på de upplysningar som polisinspektörerna ute i länen hade samlat in. Men de flesta gjorde sig nog åtskilligt mindre möda att korrekt kartlägga de religiösa minoriteternas tro och livssyn än vad vår vän polisinspektören i Albi gjorde. Följden blev att rapporten hade ett väldigt svagt underlag. Man fick hjälp av "La Gendarmerie," som ju är ansvarig för medborgarnas säkerhet och som också är vägpolis samt naturligtvis både bötfäller och arresterar lagöverträdare. Att en del av de många, som åkt fast för fortkörning, varit ansvariga för trafikolyckor eller ännu allvarigare förseelse, hörde hemma i någon religiös minoritetsgrupp, är väl ganska naturligt. Men inte kunde ordnings- och vägpolis hjälpa till att förklara vad religiösa minoriteter stod för.

Rapporten, som skulle bygga på verkliga fakta, blev skriven nästan i panik, för tiden var kort och det hela blev därför ett hastverk. Resultatet blev i alla fall att

man publicerade en lista på 173 rörelser och grupper, som ansågs vara sekter.

Ingen definition av begreppet sekt

Den uppmärksammade listan över landets sekter gjordes faktiskt utan att man ens försökte ge en tydlig förklaring på vad en sekt egentligen är för någonting. Det är sant att detta ord är svårt att definiera. I vanliga fall används ordet "sekt" för att beteckna religiösa minoriteter. Vi kommer kanske tillbaka till just den problematiken vid ett annat tillfälle. Just nu vill vi bara understryka det anmärkningsvärda faktum att man alltså kan sektstämpla religiösa minoriteter utan att redogöra för vad man lägger in i begreppet.

Staten kan med andra ord sätta en nedsättande stämpel på en grupp människor utan att förklara varför! Vi tycks vara på väg tillbaka till de sk mörka århundradena. Staten och officiell religion skall bestämma vad folk skall tro. De som har en annan syn får genast den nedsättande sektstämpeln på sig.

Kommissionen för sekternas bekämpande

Som en följd av den mycket oklara rapporten från parlamentets arbetsgrupp bildades 1998 en interministeriell kommission i Frankrike vars mål är att bekämpa sekterna i landet. Officiellt kallas den en "Interministeriell mission för sekternas bekämpande", förkortat till de franska initialerna MILS. Dess president och ledare, Alain Vivien, har gjort sig

känd för sin totala ovilja att alls dialogera med de grupper som redan blivit sektstämplade.

MILS har även gjort en del ingripanden som klart strider mot religionsfriheten och de mänskliga rättigheterna. Dess agerande har skapat stor oro i internationella kretsar. Aaron Rhodes, som är ledare för en av de mest respekterade internationella organisationerna för mänskliga rättigheter, nämligen den som har sitt säte i Helsinki, skrev ett skarpt brev till MILS president Alain Vivien i följande ordalag:

"Jag känner mig besvårad å Edra vägnar och å Edra franska medborgares vägnar på grund av de metoder Ni använder för att angiva och misstänkliggöra grupper. Det hela påminner om de metoder som använts av totalitära och degraderade stater."

Doktor Jeremy Gunn, känd författare innanför Den internationella Kommissionen för religionsfrihet, skriver:

"Under de senaste åren har den franska nationalförsamlingen publicerat rapporter, som är fulla av förutfattade meningar om det man kallar "sekt" och vars innehåll är speciellt chockerande på grund av sin totala avsaknad av sakliga fakta."

Andra framstående internationella ledare och organisationer har yttrat sig i samma riktning.

Alain Vivien, fransk sektbekämpare.

Kriminalisering av religiösa minoriteter

Så sent som i juni 2001 antog det franska parlamentet en lag som populärt kallas "Picard-lagen" därför att den bygger på ett lagförslag framfört av parlamentsledamoten Catherine Picard. Denna lag, som saknar motstycke i det moderna Frankrikes historia, ger staten diktatorisk makt att kriminalisera religiösa grupper och filosofiska riktningar samt

att upplösa dem. Det räcker att en eller flera medlemmar av en religiös grupp kommer i klammeri med rättvisan, bara för ganska obetydliga förseelser, för att hela gruppen skall kunna upplösas genom ingripande från statsmakten.

Den mest chockerande delen av "Picard-lagen" är utan tvekan kriminaliseringen av det man kallar "mental manipulation". Detta dunkla begrepp får ingen förklaring och är förresten ännu svårare att förklara än begreppet "sekt". Man menar tydligen att sekter manipulerar folk mentalt genom sin propaganda och detta är nu straffbart. Denna besynnerliga lag har gett upphov till starka reaktioner. Vi skall ta med ett par av dem. Presidenten i franska protestantiska federationen skriver:

"Var går gränsen mellan övertygande framställning, brinnande predikan och mental manipulation? Jag väntar på att man ger oss en precisering av vad mental manipulering är för någonting. Kanske kan jag själv en dag bli misstänkliggjord?"

Den stora franska dagstidningen Le Figaro skrev den 23 juni 2001 ett inlägg som visar att den katolska kyrkan mycket väl kan betraktas som den första religiösa grupp som borde kunna anklagas för mental manipulation. Vi citerar:

"En ung flicka, som valt att leva avskild från världen, som gjort avkall på alla sina ägodelar, till och med sina kläder, låtit klippa sitt hår, som utan att klaga arbetar hårt utan minsta lön och som står upp flera gånger under natten för att recitera inlärd text som hon kan utantill – kan hon inte en dag betraktas som offer för en organisation som bedriver mental manipulation? Det är emellertid på det sättet Carmelitsystrarna lever!"

Detta är tänkvärda ord. Carmelitorden hör till de strängaste katolska nunneordnarna. Hur skall man kunna rättfärdiga att man dömer religiösa minoriteter som vinner anhängare genom sin förkunnelse medan den katolska kyrkas munk- och nunneordnar går fria?

Det är också mycket anmärkningsvärt att politiska partier ställs utanför möjligheten att anklagas för mental manipulation. Politikerna har sett till att de själva är väl skyddade, för det heter i lagen att kriminalisering av mental manipulation inte gäller "politiska partier som kämpar för politiska åsikter." Teoretiskt är det alltså fullt möjligt för de mest extrema politiska riktningar att driva sin med lögn kryddade propaganda utan att anklagas för att de manipulerar folk. Men vinner en religiös grupp ganska många

nya medlemmar förutsätter man strax att här föreligger det mental manipulation!

Det hör också till saken att franska politiska partier under senare tid varit yppigt involverade i rättsskandaler. Politiska ledare har dömts för grova förseelser, speciellt då det gäller utnyttjande av allmänna medel för privat bruk. Om de politiska partierna skulle dömas efter samma stränga lag som de sk "sekterna" så skulle de närmast kunna upplösas al-
lihop.

"Frihet, jämlikhet och broderskap", men inte för de små sekterna.

Att politikerna placerat sig själva utom räckhåll för den nya lagen om kriminalisering av mental manipulation är helt enkelt ett utslag av ren korruption.

Frankrike vill gärna betraktas som ursprunget till de mänskliga rättigheterna och som frihetens förlovade land. Republikens valspråk är: "Frihet, jämlikhet och broderskap." Detta gäller det moderna Frankrike, för det har inte alltid varit så under historiens gång. För tre hundra år sedan skedde blodiga religionsförföljelser i landet, vilket orsakade att Frankrike förlorade skaror av sina bästa medborgare, som flydde till andra länder där de berikade kultur och andligt liv. Nu kan man befara att vi är på väg tillbaka till intoleransens mörka tider igen.

Samma tendenser dyker upp även i Belgien, Österrike och Tyskland. Hur länge det dröjer innan det antikristliga världsväldet blir en verklighet vet vi inte. Men tendenserna är tydliga. Som Guds folk ser vi trots allt ljus på situationen. Vi tror på sanningen i den gamla sången:

"Tidens tecken visar nu att Jesus kommer, liksom österns purpur bådarn morgonen."

Vad har kristendom med politik att skaffa?

Ur "I världen men icke av världen" av Arne Imsen, 1964.

Här presenteras ett aktuellt stycke ur Arne Imsens bok "I världen men icke av världen"

Boken är utgiven i en ny upplaga, och finns att beställa från Bällsta Media-Center. Mer information och adress finns på sista uppslaget.

Visst finns det många skäl för en utvärdering av den unkna atmosfären i svensk politik. Alla tröttande kannstöperier om struntsaker i det offentliga livet ter sig meningslösa och olustiga inför de många, stora och svårlösta samhällsproblem, som vi dagligen konfronteras med utan att någon orkar eller vågar angripa dem. Radikalt tänkande och revolutionärt handlande kräver engagemang, självständighet och personliga offer, men sådana karaktärsyttringar betraktas med största misstänksamhet och stämplas ofta som asocialitet i detta likriktningens århundrade. Grupp- och partimentaliteten är ett förlamande ok, som gör ekonomiskt fria och oberoende människor till slavar under de mest vidriga herravälden.

Alkohol- och narkotikamissbruk, ungdomsbrottslighet, familjeupplösning och sedeslöshet är några av de träskmarker, som i sanning behöver saneras.

Något måste göras! Men vad?

Kan ett nytt politiskt parti göra något?

Ja, nog finns det rum och verksamhetsområden för ambitiösa människor, som känner sig kallade att röja och riva i folkhemmet vinds- och källarskrymslen.

Men är ett kristet politiskt parti möjligt?

Nej! Något sådant politiskt parti har ännu aldrig sett dagens ljus, vare sig här i landet eller i andra länder. Detta helt enkelt därför att levande kristendom och politik är fullständigt oförenliga. De representerar skilda världar, verkar med olika medel för vitt skilda mål. Det är orealistiskt att arbeta för en sådan allians, ty de är lika omöjliga att förena som eld och vatten. Väljer man det politiska livet som sitt verksamhetsfält, då har man i princip övergivit den kristna åkertegen och går man in för evangeliskt arbete enligt nytestamentligt mönster, då kommer man att bli placerad utanför politikens domäner.

* * * * *

Det är denna samhällssyn som lite försmädligt blivit kallad den pietistiska, eftersom det påstås att den emanerar från pietismens århundrade. Det är dock uppenbart att de människor, som på grund av sitt andliga liv och sin kristna övertygelse, rättar sig efter detta mönster, handlar i full harmoni med Nya Testamentet.

Levande kristendom och politik representerar två till sitt väsen vitt skilda herrar och två helt oförenliga riken:

Lammet och Vilddjuret – Guds rike och Staten. Nya testamentets bokstav och anda tecknar den världsliga staten såsom ett vilddjur, vilket i all sin sataniska makt framträder vid denna tidsålders avslutning. Detta vilddjur skall visserligen bära upp ett religiöst välde, men vem vill påstå att detta skulle vara Kristi församling. Nej, detta välde rätta namn ger oss Guds ord, och det är: Den stora Skökan – det stora Babylon.

Strängt taget skulle det vara onödigt att säga mera i denna sak. Med detta mycket enkla betraktelsesätt, vilket stöder sig på Bibelns otvetydiga utsagor, borde ju problemet vara löst för kristna människor. Jesus har själv sagt:

"Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon." Matt 6:24

Alltså: Två herrar – två välden. Och dessa välden byggs upp efter diametralt motsatta principer, av vilka här kan nämnas några mycket markanta: Tro – Otro, Ljus – Mörker, Kärlek – Hat, Frid – Våld, Osjälviskhet – Egoism, Rättfärdighet – Orättfärdighet.

Nej, politik och kristendom har ingenting gemensamt. Politik är, även när den är som bäst, ändock bara människans egenmäktiga strävan att bygga lyckostaten och fridsriket – utan Kristus.

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Sprides fritt, 6 ggr/år ♦ Tel: 03-98 56 83 ♦ Hemsida: www.maranata.st ♦ E-post: tidningen@maranata.st

Ska vi "bäst före-märka" vissa bibelord?

Inför höstens val till Riksdagen har debattens vågor gått ovanligt höga i vissa frågor rörande Bibeln, dess tillförlitlighet och om den hetsar mot olika människor. Detta har föranlett utspel från både parti- och kyrkoledare som varit aktiva i massmedia och vid olika partiledarutfrågningar.

På Svenska Missionsförbundets lägergård Klintagården på Öland har samtliga partiledare frågats ut om bl a sin tro samt vad dom vill göra för att skydda religionsfriheten i vårt land. Utfrågare har varit pastorerna Thor-Björn Bastås och Krister Andersson.

Då Vänsterpartiets Gudrun Schyman konfronterades med vad bibelordet säger om onaturliga samlevnadsformer och om familjens integritet, svarade hon:

-Jag skulle, liksom många homosexuella kristna, ta väldigt illa upp av att man läser dessa texter.

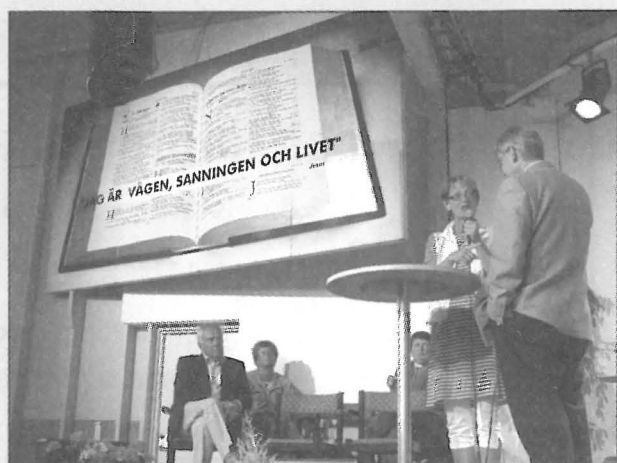
På frågan om de utspel hon gjort mot kärnfamiljen var hennes svar:

-I den instängdhet som kallas den traditionella familjen frodas våldet!

-Det borde vara "bäst före-datum" på en del saker i Bibeln!

Gång på gång nedkallade hon skratlsalvor och applåder genom sina rappa svar och kommentarer som fick stå nästan oemotsagda.

I tidningen Nya Dagen säger Bastås efter utfrågningen, att Gudrun Schyman ville göra honom till vänsterpartist:

Krister Andersson och Thor-Björn Bastås (sittande) läxades upp av Gudrun Schyman vid utfrågningen på Öland.

-Jag skulle vilja göra henne till evangelist, om hon haft en kristen tro. Hon har ett vinnande, charmerande sätt...

Frågan är bara vem som lyckades omvända vem? Mindre än en vecka senare finner vi Schyman i främsta ledet för den homosexuella Pride-paraden i Stockholm. Då var det allt annat än psalmsång som gällde. /ME

Samling vid kassakistan

Är statsbidragen en välsignelse eller en snara för den fria församlingen? Ett inlägg publicerat i Klarspråk, P1, i början av augusti månad, ifrågasatte statens metoder att genom statsbidragen vilja styra bidragsberoende samfund. En lyssnares reaktion, som dock inte publicerades av Klarspråk, får i tidningen Maranata! sitt utrymme.

I ett inlägg till Klarspråk påstås helt riktigt att statsbidragen till frikyrkor verkar avtrubbande för andlig verksamhet. De verkar inte bara avtrubbande, de är direkt förödande! Från tidigt 60-tal, då bidragskarusellen satte fart, har många av landets frikyrkor omformats och anpassats till oigenkännlighet, och mycket snabbt blev bidragsberoendet ett faktum.

Genom statsbidragen har vi fått se en modern kyrkopolitisk ekumenik växa fram, med statens kassakista som gemensamt intresse. 1979 sa dåvarande kassaförvaltare för Samarbetsnämnden för Statsbidrag till Trossamfund att det var statsbidragen som förde samman frikyrkorna. Framtvingade samarbetsorganisationer bildades och byråkratin växte

på bekostnad av ideologi och idealism.

Debattören lyfter i sitt inlägg fram hur riksdagsman Tasso Stafilidis ifrågasätter Svenska Missionsförbundet som bidragsberättigad rörelse. Kulturministerns svar på interpellationen behöver dock förtydligas. Marita Ulvskog förklarar nämligen framt att; "det samfund som bedriver hets mot någon folkgrupp eller mot någon som har en sexuell läggning som gör att personen i fråga tillhör en minoritet, verkar inte i enlighet med kraven för stödet". Detta utan att definiera vad ordet hets innebär, men det är dock en tydlig indikation från regeringen av vilken styrande funktion statsbidragen i realiteten har.

Ett annat exempel värt att lyfta fram är hur skolverket under året satt två konfes-

sionella friskolors rätt till bidrag under prövning. Med hjälp av media fokuserades frågan kring vilken ideologi en skola kan tillåtas att ha. Några socialdemokrater gick så långt att de vände sig till skolminister Östros med en begäran om att alla religiösa friskolor borde framtas sina bidrag. Östros gick dock emot och menade att indragning av bidrag inte är någon bra lösning. Det är viktigt att få in alla i skolfamiljen genom att stötta med offentliga medel, för det ger nämligen insyn och kontroll.

Tidningen Midnattsropet har redan från tidigt 60-tal gått ut och varnat för statsbidragens styrande konsekvenser över fria och oberoende församlingar. Genom väckande förkunnelse och genom spridande av litteratur vill Maranataförsamlingen även idag varna kristenheten för faran att hamna i ekonomisk beroendeställning till statsbidragen, som idag utgör över 50 miljoner kr årligen. Och det enbart till verksamhet inom Sverige.

Församlingen bör värna om sin rätt att stå fri och oberoende i förhållande till staten, för att inte förlora sin av Gud givna funktion och identitet.

Berno Vidén, Bromma

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder:

Bibel- och lärjungaskola 5 oktober - 3 november

• Bibelstudier • Evangelisation • Väckelsemöten • Bönedagar

Aktuella ämnen!

- Levande kristendom och partipolitiskt arbete oförenligt?
- Den ekumeniskt karismatiska rörelsen - farlig för det kristna livet
- Katolicismens inflytande i svensk kristenhet
- En normlös livsstil - upphöjd och lagstiftad
- EUs utveckling i ljuset av Guds ord

ANGELÄGET: Förkunnelsen om Jesu snara tillkommelse

Kost och logi finansieras genom frivilliga offer, enligt den urkristna principen. Vår bön och förhoppning är att en bibel-skola utan ekonomiska klyftor, ska utgöra en protest mot den kommersialism som präglar även kristenheten.

Info & anmälan på tel: 08-98 56 83

Lärare: Tage Johansson, Robin Widén, Mikael Eliasson, Hans Lindelöw, Paulus Eliasson, Stina Fridolfsson. Från Dominikanska Rep. Berno Vidén.
Tillresande vittnen och förkunnare medverkar.

Ordinarie mötestider varje vecka:

- Tisd 12 & 19 Bibelstudium
Lörd 19 Troendemöte
Sönd 11 Guds Ords förkunnelse
18 Väckelsemöte!
Dagl 12, torsd 19 Bönemöte

Adress till möten och konferenser:

Bällstavägen 100, Bromma
Kommunala färdmedel:
Buss 112 el. 113, hållplats Solvalla.

För mer information:

Tel. 08-98 56 83
E-post: moten@maranata.st
Hemsida: www.maranata.st

Radio Maranata

Stockholm, 88 Mhz

Dagl. 8.00, månd. 18, Onsd. 19.30

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd. 21.00-22.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd. 21.00-22.00

Möteskassetter

Sommarkonferensen 2002 "I världen men icke av världen"

☐ **020713 19.00 Inledningsmöte,** Tage Johansson, Kjell Roos m fl.

☐ **020714 11.00** Berno Vidén
"Jesu tillkommelse"

☐ **15.00** Hans Lindelöw
"Födslovåndor"

☐ **19.00 Väckelsemöte.** Stig Andreasson, Michael Hafsahl m fl.

☐ **020715 11.00** Robin Widén
"Ett nytt hjärta"

☐ **15.00** Stig Andreasson "Det andliga avfallet i ändens tid" Del 1

☐ **19.00 Väckelsemöte.** Kjell Roos predikar "Trons kamp"

☐ **020716 11.00** Hans Lindelöw
"Människosönens dagar"

☐ **15.00** Stig Andreasson "Det andliga avfallet i ändens tid" Del 2

☐ **19.00 Väckelsemöte.** Nixon Issangya predikar "Jesus öppnar dina ögon"

☐ **020717 11.00** Mikael Eliasson
"I världen men icke av världen"

☐ **15.00** Berno Vidén
"Kristenheten förförd idag"

☐ **19.00 Väckelsemöte.** Igor Serov, Kjell Roos predikar "Skatten i lerkärl"

☐ **020718 11.00** Berno Vidén
"Församlingen och världen"

☐ **15.00** Nixon Issangya
"Tro som frälser"

☐ **19.00 Väckelsemöte.** Stig Andreasson predikar "Hur ska jag bli frälst?"

☐ **020719 11.00** Mikael Eliasson
"Församlingen i ändens tid"

☐ **15.00** Hans Lindelöw
"Församlingens uttåg"

☐ **19.00 Väckelsemöte.** Robin Widén

☐ **020720 11.00** Tage Johansson
"Guds vilja med församlingen"

☐ **15.00** Missionen i Rumänien, Pilgrimsskolan 25 år, Dop

☐ **19.00 Väckelsemöte.** Frälsningspredikan Gunno Anderson

☐ **020721 11.00** Tage Johansson "Guds plan", Hans Lindelöw "Yttersta tiden"

☐ **15.00 Missionsmöte** Berno Vidén

☐ **19.00 Avslutningsmöte.** Gunno Anderson, Tage Nilsson, Nixon Issangya

Nytt från BMC

I världen men icke av världen

Av Arne Imsen

År 1964 gavs första upplagan av denna skrift ut. Då BMC-förlag nu, nästan 40 år senare, väljer att ge ut en ny upplaga, slås man av aktualiteten i de profetiska varningar som här ges.

Boken drar upp riktlinjerna för levande kristendom. Kristendom utan andlig anknytning till denna världen – men fylld av Guds kärlek och Kristi sinnelag.

Jesus kommer!

Nu är den äntligen ute...

Arne Imsen sjunger med församlingen i en samlings-CD med 20 sånger från kassetterna "Jesus kommer" och "Och jag skall stämma in i sången"

Inspelningarna är från 1970-talet. I konvolutet finns dessutom texter till alla sånger.

Pris: 90 kr + porto

Fortsätt kampen!

Undervisning av Arne Imsen från bibelskolan 1998

Denna bok presenterar de sista bibelstudier Arne Imsen höll, från Maranataförsamlingens bibelskola hösten 1998 och året ut. Det görs en profetisk analys av tidsläget och han pekar på hur Guds tjänare i alla tider tvingats bryta upp från perversa bindningar till staten, världen och religionen.

I världen men icke av världen 39:- + porto • Fortsätt kampen 59:- + porto

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud (CD 90:-)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje
- ☐ Härligt frälst
- ☐ Det gamla evangeliet

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Åse Andreasson synger til gitar
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Jesus förlöste min själ!
- ☐ Hallelu, Halleluja!
- ☐ Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. Hans Lindelöw
- ☐ Un canto de gratitud. Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.
- ☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.

Alla kassetter 30:-

Böcker av Arne Imsen:

- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen!
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergåll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

- ☐ Tillbaka till ursprunget
- ☐ Maktkamp
- ☐ Möte med det övernaturliga
- ☐ Herrens tillkommelse

Sökes:

Kassettserie med Arne Imsens undervisning ur Romarbrevet, del 8 och framåt. Vi skulle vilja kopiera den för publicering bl a på internet. /Red

Adress

Bällsta Media Center
BOX 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08- 98 56 83

Fax: 08- 98 21 39

E-post: bmc@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

**Inbetalningar och gåvor till
Bällsta MediaCenter sker via pg.nr:
495 46 24 - 5**

Tillbaka till ursprunget
av Gösta Karlsson
Pris: 59:-

Maktkamp
av Stig Andreasson
Pris: 59:-

Möte med det övernaturliga
av Stig Andreasson
Pris: 59:-

Herrens tillkommelse
av C. H. Macintosh
Pris: 49:-

- Jag har ett vattenfall i mitt hjärta!

Appell av Barbro Schröder

Den som tror på mig, säger Jesus, av hans innersta skall det flöda vatten. Då tänker jag, vattenfall. I mitt hjärta är det ett vattenfall sen Jesus kom in; ett vattenfall av tacksamhet att han tog sig an mig, att jag får leva varje dag i hans gemenskap. Jag vet att jag som människa och med min natur inte är värd detta, men tänk att jag ändå får leva i hans gemenskap.

Jag får känna detta vattenfall inom mig. När jag är ute och när jag är ensam. Jag flödar över med Herren när jag är ute och går med min hund längs ån i skogen. Då får jag känna gemenskapen med Herren och uppleva styrka att möta vardagen. Det är så han vill att vi ska ha det. Jesus söker dig idag. Han ser dig, ser rätt in i hjärtat precis vilken du än är.

Jag har tänkt på Sackeus som klättrade upp i fikonsträdet. Han satt däruppe och tänkte att han skulle se Jesus. Men tänk att Jesus såg honom. Tänk att Jesus såg mig! Det går inte gömma sig för Jesus. Jesus ser dig var du än är. Han söker dig idag, han ser ditt hjärta, han ser ditt behov. Är inte detta underbart?

Jag skall läsa ett bibelord från Johannes evangelium, kapitel 14 där Jesus säger:

"Älsken I mig så hållen I mina bud och jag skall bedja Fadern och han skall giva eder en annan hjälpare som för alltid skall vara hos eder, sanningens Ande som världen inte kan ta emot, ty hon ser honom icke och känner honom icke, men ni känner honom, ty han bor hos eder och skall vara i eder.

Jag skall inte lämna eder faderlösa, jag skall komma till eder. Ännu en liten tid och världen ser mig icke, men ni ser mig. Ty jag lever, ni skolen ock leva.

På den dagen skolen ni förstå att jag är i min Fader och att ni ären i mig och att jag är i eder. Den som har mina bud och håller dem, han är den

som älskar mig och den som älskar mig han skall bli älskad av min Fader och jag skall älska honom och skall uppenbara mig för honom.

Judas, icke han som kallades Iskariot sa då till honom: Herre varav kommer det sig att du tänker uppenbara dig för oss men icke för världen? Jesus svarade och sa till honom: Om någon älskar mig så håller han mitt ord och min Fader skall älska honom och vi skall komma till honom och taga vår boning hos honom".

Är det inte underbart att vi har nånting som inte världen har. När vi tar emot Jesus, när du får in det här vattenfallet i ditt hjärta – världen kan inte få tag i det. Vi är främlingar för världen. Du kan få ta emot detta nu och du har hört hur enkelt det är.

Jag blev frälst efter det att jag hade varit på ett maranatomöte. Det var en arbetskamrat som lockade mig dit. Jag var för feg att gå fram i mötet men när jag kom hem böjde jag mina knän vid min säng och så sa jag: "Jesus om du finns, fräls mig". Jag hade fått en längtan, jag hade sett ungdomarna på mötet att de hade nånting som inte jag hade. De hade en inre glädje. Den glädjen som inte världens barn kan få tag i. Den finns hos Jesus och varje dag får vi leva i gemenskap med honom.

Jag kände ingenting annat än att jag sov gott på natten, och när jag kom ner på jobbet på morgonen, så var det första jag sa till den första arbetskompis jag mötte; "Igår blev jag frälst". Min kamrat började skratta för hon trodde att jag skämtade, men jag sa att det var sant. När jag sa det *då* upplevde jag en glädjeström inom mig och den frälsningen håller än. När du bekänner Jesu namn, då får du uppleva att du är frälst.

Så fick jag också uppleva detta om dopet. Då kom vattenfallet in i mitt hjärta. Ibland kanske vattenfallet sinar – det blir lite vatten, men då droppar det i alla fall. Sen kommer regnet från ovan och då blir det överflöd av vatten i Jesus Kristus. Det är underbart att vandra med honom. Man vill inte gå tillbaka till världen. Närma dig Jesus, ta emot honom – han bryr sig om just dig!